

ΙΛΙΞΟΣ

Δεν μπορώ παρά
να ελπίζω
ότι το καλό θα απλωθεί
επιτέλους,
πολύ μακριά σε όλους,
και κάθε χειμώνας
θα γίνει άνοιξη

Τέννυσον

Κυκλοφόρησαν
οι νέες εκδόσεις των έργων
της ιδρύτριας της Θ.Ε.

Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ

Η Φωνή της Σιγής
Το Κλειδί της Θεοσοφίας
Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό

Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία
και στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,
Τ.Τ. 106 71

Τηλ. + Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή
Το Κλειδί της Θεοσοφίας18€
Η Φωνή της Σιγής.....10€
Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό10€

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΧΕΙΜΑΡΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Αττικής, Κωδικός:4311

Τηλ. 210 36.20.702 - 210 36.10.961 Fax: 210 36.10.961

www.theosophicalsociety.gr

email(περιοδικού): ilisos@theosophicalsociety.gr

email(Εταιρείας): info@theosophicalsociety.gr

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτησία - Έκδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Εκδότης - Διευθυντής: Γεώργιος Σιβρής

Επιμέλεια ύλης: Κρυσταλλία Ιωαννίδου, Ιφιγένεια Κασταμονίτη

Μεταφράσεις: Ιφιγένεια Κασταμονίτη

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ – ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

Ας γίνει πρώτα ο κάθε άνθρωπος στον εαυτό του αυτό που θα διδάξει στους άλλους να είναι. Αυτός που κατέκτησε τον εαυτό του μπορεί να ελπίζει ότι θα κατακτήσει και τους άλλους. Το πιο δύσκολο απ' όλα είναι το να κυριαρχήσει κανείς στον ίδιο τον εαυτό.

Το μίσος δεν σβήνει ποτέ με το μίσος. Το μίσος παύει με την αγάπη. Και αυτός είναι ένας παλιός κανόνας.

*Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ
(Βιβλίο Κανόνων και Γενεθλίων)*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελ.
Γεώργιος Σιβρής: Ποιος είναι ο Κρισναμούρτι;	3
Κρισναμούρτι: Η Ομορφιά της Αρετής	5
Χ.Σ. Όλκοττ: Το Κοινό Θεμέλιο όλων των Θρησκειών.....	12
Μ. Μανιαδάκης: Οι Θεοί Σκοτώνουν	21
Σαρ. Νικητόπουλος: Το Βασίλειο των Αγγέλων.....	22
Θ. Κατσιφής: Το Διαχρονικό Adayar	30
Ricardo Lindeman: Αστρολογία, Κάρμα και Ελεύθερη Θέληση.....	
.....(μέρος 2ον).....	32
Shaikh Sharfuddin Maneri: Περί Θανάτου	40
N. Χαρακάκος: Τα Μυστικά Διδάγματα των Καβείριων Μυστηρίων.....	41
Περί Αζρασίας (Λόγοι αρχαίων Ελλήνων)	47
E. I. Ρέριχ: Η Σζέψη.....	48
N. Κορμανός: Περί Μουσικής.....	50
Αλ. Μπουσουλέγκας: Οι Βούδες των τριών Εποχών	53
Σεβάσμιος Τσόχαν Λάμα του Θιβέτ: Οι Βοδισάττβα.....	60
Εις Μνήμην	62
Μεταξύ μας	63

Με χαρά πληροφορούμε τους αναγνώστες μας ότι μπορούν να επισκευ-
φθούν την ιστοσελίδα της Θεοσοφικής Εταιρείας στην διεύθυνση:

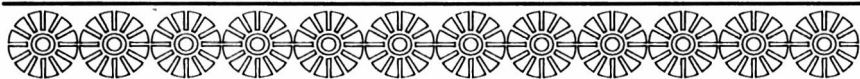
www.theosophicalsociety.gr

Η ιστοσελίδα είναι γραμμένη σε δύο γλώσσες – Ελληνικά και Αγγλικά.

Αν και βρίσκεται υπό κατασκευή, αρκετά τμήματά της είναι ήδη

On Line. Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στη διεύθυνση

webmaster@theosophicalsociety.gr

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ;

Γεώργιος Σιβρηής

Ο Κρισναμούρτι γεννήθηκε το 1895 στην Ινδία, είκοσι χρόνια μετά την ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας. Πρόεδρος, τότε ήταν η Άννη Μπέζαντ. Μαζί με τον C.W. Leadbeater ανακάλυψαν τον Κρισναμούρτι όταν ήταν μικρό παιδί. Διέγνωσαν τις μεγάλες πνευματικές ικανότητές του και ανέλαβαν τη μόρφωση και την εσωτερική εκπαίδευσή του. Μπορούμε έτσι να πούμε ότι ο Κρισναμούρτι βγήκε από τα σπλάχνα της Θ.Ε. και αναδείχθηκε ως το εκλεκτότερο τέκνο της. Μέχρι να ενηλικιωθεί τελούσε υπό την προστασία και καθοδήγηση των πνευματικών γονέων του. Σε ηλικία μόλις δεκατριών ετών έγραψε το βιβλίο «Στα Πόδια του Διδασκάλου», με το όνομα ΑΛΚΥΩΝ. Το βιβλίο περιέχει τις διδασκαλίες που του μετέδωσε ο Διδάσκαλος Κουτχούμι.

Το 1911 ιδρύθηκε στην Ανατολή το Τάγμα του Αστέρος από την Άννη Μπέζαντ για να διακηρύξει τον ερχομό του Παγκόσμιου Εκπαιδευτή. Επικεφαλής του Τάγματος τέθηκε ο Κρισναμούρτι με την ιδιότητα του Παγκόσμιου Εκπαιδευτή. Για δέκα, περίπου, χρόνια οι ομιλίες και οι διαλέξεις του γίνονταν ως επί το πλείστον προς τα μέλη του Τάγματος, τα οποία αριθμούσαν 3000 άτομα. Το 1925 τυπώθηκε ένα άλλο θαυμάσιο βιβλίο με τον τίτλο «Το Βασίλειο της Ευδαιμονίας». Στο βιβλίο αυτό περιέχονται οι ομιλίες του στην Ολλανδία και αποτελεί έναν ύμνο προς τον Ουράνιο Διδάσκαλο. Το 1929 ο Κρισναμούρτι αποφάσισε να διαλύσει το Τάγμα του Αστέρος εξηγώντας τους λόγους προς τα μέλη που συγκεντρώθηκαν. Την ίδια περίοδο, στο OMMEN της Ολλανδίας, παρουσία της Α. Μπέζαντ και μιας μικρής ομάδας σπουδαστών, δήλωσε για

πρώτη φορά ότι είναι ο φορέας του Παγκόσμιου Εκπαιδευτή. Έκτοτε ταξίδευε συνεχώς στα πέρατα της γης διακηρύσσοντας την αλήθεια.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, από το 1939 και επί εννέα χρόνια, έμεινε στην Καλιφόρνια των ΗΠΑ περνώντας όλο, σχεδόν, το χρόνο του εκεί. Μετά το τέλος του Πολέμου, και ύστερα από μια μακροχρόνια ασθένεια από μόλυνση των νεφρών του (που διήρκεσε δύο περίπου χρόνια) άρχισε πάλι να ταξιδεύει εκτός Αμερικής πηγαίνοντας πρώτα στην Ινδία μέσω Αγγλίας. Στην Αμερική και την Αγγλία ίδρυσε δύο κέντρα με την επωνυμία KRISNAMURTI FOUNDATION, τα οποία λειτουργούν μέχρι σήμερα.

Πέθανε στις 17 Φεβρουαρίου 1986 ύστερα από βαριά ασθένεια. Όλες οι ομιλίες του έχουν εκδοθεί σε βιβλία, φυλλάδια και κασέτες.

Πολλοί είναι εκείνοι για τους οποίους η Απόσπαση από τα εγκόσμια είναι μια αρετή δύσκολη να αποκτηθεί, εφόσον πιστεύουν ότι οι επιθυμίες τους αποτελούν αυτό το ίδιο το είναι τους, και ότι αν τα προσωπικά τους αισθήματα, οι συμπάθειες και οι αντιπάθειες εξαλειφθούν δεν θα απομείνει πια τίποτε από τον εαυτό τους. Όλοι αυτοί όμως δεν έχουν ακόμη δει τον Διδάσκαλο, γιατί κάτω από το φως της άγιας Παρουσίας Του κάθε γήινη επιθυμία εξαφανίζεται, εκτός από την επιθυμία να εξομοιωθεί κανείς προς Αυτόν.

(Στα Πόδια του Διδασκάλου)

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Κρισναμούρτι

Υπάρχει κάτι που να μην είναι προϊόν της σκέψης; Υπάρχει, δηλαδή, κάτι που να είναι πέρα από το χρόνο; Δεν ξέρω τον εαυτό μου. Επομένως χρειάζομαι χρόνο για να μάθω τον εαυτό μου.

Η ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ «ΣΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ» ΚΑΙ ΣΤΟ «ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ». Η σκέψη είναι ο χρόνος που χρειάζεται για να καλυφθεί αυτό το διάστημα, και όσο υπάρχει ψυχολογικά διαίρεση ανάμεσα σε αυτά τα δύο, η κίνηση ανάμεσά τους είναι ο χρόνος της σκέψης. Η σκέψη λοιπόν είναι κίνηση που χρειάζεται ψυχολογικό χρόνο. Αλλά υπάρχει χρόνος σαν κίνηση, σαν σκέψη, όταν υπάρχει μόνο η παρατήρηση «αυτού που είναι»; Δηλαδή όχι παρατήρηση χωρίς την κίνηση να ξεπεραστεί «αυτό που είναι».

Είναι πολύ σημαντικό για το νου να το κατανοήσει αυτό, γιατί η σκέψη μπορεί να δημιουργήσει τις πιο θαυμαστές εικόνες για το τι είναι ιερό και άγιο, πράγματα που έχουν κάνει όλες οι θρησκείες. Όλες οι θρησκείες βασίζονται στη σκέψη. Κάθε θρησκεία είναι οργάνωση της σκέψης μέσα σε πιστεύω, σε δόγματα, σε ιεροτελεστίες. Επομένως, αν δεν υπάρξει μια ολοκληρωτική κατανόηση της σκέψης ως χρόνου και κίνησης, ο νους ίσως να μην μπορέσει να πάει πέρα από τον εαυτό του. Ο ψυχολογικός χρόνος έχει μπει από τη σκέψη.

Χρειάζεσαι στ' αλήθεια χρόνο για να ελευθερωθείς από την απληστία; Το παίρνω αυτό ως παράδειγμα. Χρειάζεσαι στ' αλήθεια χρόνο μερικών ημερών για να ελευθερωθείς από τη ζήλια, από την ανησυχία, την απληστία, από το φθόνο; Έχετε συνηθίσει

να σκέφτεστε ότι: Ναι, χρειάζεστε. Όταν λέω: «Θα το ξεπεράσω», εκείνο το «θα» είναι χρόνος. Είναι η συνήθειά μας, η παράδοσή μας, ο τρόπος της ζωής μας να λέμε: «Θα ξεπεράσω το θιμό μου, τη ζήλια μου, την αίσθηση ανικανότητας που έχω». Έτσι ο νους έχει εθιστεί στην ιδέα του ψυχολογικού χρόνου – του αύριο ή των πολλών αύριο. Το αμφισβητούμε τώρα αυτό. Λέμε ότι δεν είναι αναγκαίο. Ο χρόνος δεν είναι αναγκαίος για να ελευθερωθείς από την απληστία. Που σημαίνει ότι αν είσαι άπληστος και έχεις ελευθερωθεί από το χρόνο, δεν υπάρχει αύριο. Δίνεις μια στην απληστία και τελειώνει. Δρας, κάνεις κάτι αμέσως.

Η σκέψη έχει επινοήσει τον ψυχολογικό χρόνο ως μέσο για να αποφεύγει, ως μέσο για να αναβάλλει να κάνει κάτι, ως μέσο για να παραδίνεται σε αυτό που ήδη κάνει. Η σκέψη έχει επινοήσει τον ψυχολογικό χρόνο από τεμπελιά. Μπορείτε να απαλλαγείτε από την ιδέα του αύριο ψυχολογικά; Σας παρακαλώ να το δείτε όντως βαθιά αυτό. Ψάξτε το. Πάρτε τις ανησυχίες σας, οτιδήποτε, την παράδοσή σας στο σεξ. Αν νομίζετε ότι θα φθάσετε εκεί που θέλετε με κάποιες διεργασίες των αισθήσεών σας, αυτό το να φθάσετε είναι χρονική κίνηση. Μπορείτε να δείτε την αλήθεια αυτού του πράγματος, και ότι αυτή ακριβώς η αντίληψη βάζει τέλος σε αυτό που θέλετε να φθάσετε; Το κάνετε αυτό καθώς σας μιλάω; Ή είναι απλώς μια ιδέα για εσάς;

Για να ανακαλύψουμε αν υπάρχει κάτι πέρα από το χρόνο, δεν πρέπει να κοιβαίμαστε κανένα πρόβλημα μαζί μας. Είμαστε φορτωμένοι με προβλήματα προσωπικά, ομαδικά, διεθνή προβλήματα. Γιατί έχουμε προβλήματα; Αναρωτηθείτε, σας παρακαλώ, γιατί έχετε προβλήματα σεξουαλικά, φανταστικά, πραγματικά προβλήματα, το πρόβλημα της ανεργίας, της ανικανότητας, το πρόβλημα που λέει: «Θέλω να φθάσω στους ουρανούς και δεν μπορώ». Είναι δυνατόν να ζήσουμε μια ζωή χωρίς το παραμικρό πρόβλημα; Αυτό σημαίνει ότι κάθε πρόβλημα που παρουσιάζεται, το λύνεις αμέσως και δεν το αναβάλλεις. Τι είναι πρόβλημα; Είναι κάτι που δεν έχεις κατανοήσει, λύσει, τελειώσει μαζί του. Σε ανησυχεί, σε απορροφά, δεν μπορείς να το καταλάβεις και παλεύεις μαζί του τη μια μέρα μετά την άλλη. Ο νους σκατεύεται από αυτή τη διαδικασία. Αλλά αν δεν υπάρχει ο χρόνος, δεν υπάρχει πρόβλημα.

Το βλέπετε αυτό αληθινά με την καρδιά σας; Όχι με το μυαλό αλλά με την καρδιά σας; Βλέπετε ότι ο άνθρωπος που έχει προβλήματα είναι παγιδευμένος στο χρόνο, και ότι όταν εμφανίζεται κάποιο θέμα αν ο νους είναι ελεύθερος από το χρόνο το αντιμετωπίζει την ίδια στιγμή; Από τη στιγμή που έχετε την ιδέα του χρόνου και λες: «Θα μου πάρει χρόνο για να το λύσω», απομακρύνεσαι από το γεγονός. Και αυτό είναι το πρόβλημα. Αν πρόκειται να το ερευνήσουμε αυτό, δεν πρέπει να υπάρχουν κανενός είδους προβλήματα. Ο νους πρέπει να είναι ελεύθερος να δει.

Ερευνώντας μέσα σε κάτι που βρίσκεται πέρα από το χρόνο, πρέπει να υπάρχει μια πλήρης αίσθηση σχέσης με αυτό που μπορεί να γεννηθεί μόνο όταν υπάρχει αγάπη. Η αγάπη δεν είναι ευχαρίστηση. Προφανώς. Η αγάπη δεν είναι επιθυμία. Η αγάπη δεν είναι η ικανοποίηση των αισθήσεων. Για να βρεις κάτι πέρα από το χρόνο πρέπει να υπάρχει η σωστή σχέση και εκείνη η ποιότητα της βαθιάς στοργής, της αγάπης, που δεν είναι αποτέλεσμα σκέψης. Και πρέπει να είναι έτσι ώστε να μην υπάρχουν προβλήματα.

Στο διαλογισμό που γίνεται για να φέρει έναν απολύτως ήσυχο νου, οποιαδήποτε μορφή προσπάθειας είναι μάταιη. Προσπάθεια για να διαλογιστείς σημαίνει χρόνο, σημαίνει αγώνα, σημαίνει προσπάθεια να πετύχεις κάτι που έχεις σχεδιάσει. Μπορεί λοιπόν να υπάρχει παρατήρηση χωρίς προσπάθεια, χωρίς έλεγχο; Χρησιμοποιώ τις λέξεις «χωρίς έλεγχο» με μεγάλο δισταγμό, γιατί ζούμε σε μια ανεκτική κοινωνία όπου κανείς κάνει οτιδήποτε του αρέσει. Και όσο πιο ανόητο είναι αυτό, τόσο το καλύτερο. Ένας τέτοιος νους δεν βλέπει το γεγονός αλλά έχει γίνει σκλάβος μιας ιδέας, μιας αφηρημένης έννοιας, ενός συμπεράσματος, όπως ένα πρόσωπο που πιστεύει ακλόνητα σε κάποια θρησκεία και είναι ανίκανο να σκεφτεί ελεύθερα.

Ένας νους που βρίσκεται σε σύγκρουση, που έχει προβλήματα, ένας νους που δεν έχει λύσει το θέμα των σχέσεων και επομένως δεν έχει αγάπη, είναι ανίκανος να πάει παραπέρα. Μπορεί να πάει μόνο σε εκείνο που νομίζει ότι είναι παραπέρα, εκείνο που βρίσκεται μέσα στον κύκλο του. Μπορεί να επινοήσει ότι πηγαίνει παραπέρα, αλλά δεν πηγαίνει. Αν είμαστε σοβαροί και έχουμε φτάσει σε αυτό το σημείο όπου παραμερίζονται όλα τα πράγματα

μέσα στα οποία είναι εγκλωβισμένος ο άνθρωπος, τότε μέσα στον, σε όλες τις αισθήσεις, στο εγγεφάλο, υπάρχει μια τρομερή αίσθηση αγάπης με τη δική μας νοημοσύνη. Τότε μπορούμε να συνεχίσουμε να ψάχνουμε.

Ο άνθρωπος αναζητά από πάντα να βρει κάτι ιερό, κάτι άγιο, κάτι αιώνιο, κάτι ακατάλυτο, κάτι άφθαρτο, κάτι άχρονο. Λέει: «Έχω κατανοήσει εντελώς τη ζωή μου και τώρα, τι υπάρχει εκεί; Τι περισσότερο υπάρχει παραπέρα;» Πρέπει να πάψει κάθε αναζήτηση γιατί αν ζητάς το Θεό ή την αλήθεια σε οτιδήποτε ε, μπορεί να είναι η προσωπική σου ευχαρίστηση, μπορεί να είναι το τέλος κάποιων προσωπικών σου προβλημάτων. Η αναζήτηση προϋποθέτει ότι όταν βρεις αυτό που ψάχνεις πρέπει να το αναγνωρίσεις. Και θα πρέπει να σε ικανοποιεί, αλλιώς θα το πετάξεις. Θα πρέπει να σου λύνει όλα σου τα προβλήματα, αλλά δεν θα το κάνει γιατί τα προβλήματα έχουν δημιουργηθεί από εσένα τον ίδιο. Όταν λοιπόν όλη αυτή η ιστορία τελειώσει ολοκληρωτικά, τότε ο νους είναι απολύτως ήσυχος να παρατηρεί καθαρά. Καθετί πέρα από αυτό είναι απλώς μια περιγραφή, είναι απλώς ένας συνδυασμός λέξεων για να μεταδοθεί κάτι που δεν μεταδίδεται με λόγια.

Εκείνο που μπορούμε να κάνουμε δεν είναι να το περιγράψουμε, αλλά να συναντήσουμε κάποιον άλλο με την ίδια ικανότητα, την ίδια ένταση στο ίδιο επίπεδο. Τι είναι λοιπόν αγάπη; Είναι να συναντήσεις κάποιον άλλον με την ίδια ένταση, στο ίδιο επίπεδο, την ίδια χρονική στιγμή. Έτσι δεν είναι; Αυτό είναι αγάπη. Δεν μιλάω για τη σωματική αγάπη. Μιλάω για την αγάπη που δεν είναι επιθυμία, που δεν είναι ευχαρίστηση. Το να συναντήσεις κάποιον με την ίδια ένταση, με την ίδια αίσθηση του χρόνου και με το ίδιο πάθος, είναι αγάπη. Αν υπάρχει αυτή η αγάπη και αν ο νους έχει εκείνη την ποιότητα της σιωπής, τότε υπάρχει επικοινωνία χωρίς λέξεις. Αυτή είναι μια επικοινωνία που είναι πραγματική κοινωνία, ολοκληρωτικό μοίρασμα ενός πράγματος που δεν μπορεί να χωρέσει σε λέξεις. Τη στιγμή που το βάζεις σε λέξεις, έχει φύγει, γιατί η λέξη δεν είναι το πράγμα.

Πού βρισκόμαστε λοιπόν; Σε ποιο σημείο βρίσκεστε σε σχέση με όσα ακούσατε, όσα μάθατε, όσα είδατε από μόνοι σας; Ήταν όλα μόνο απλές λέξεις για να τις πάρετε μαζί σας; Ή υπάρχει μια

βαθιά, ριζική αλλαγή έτσι ώστε τώρα να είστε ελεύθεροι από όλα τα προβλήματά σας, ελεύθεροι από το φόβο για να υπάρχει εκείνο το άρωμα που δεν μπορεί να πεθάνει ποτέ, που είναι η αγάπη; Από αυτήν έρχεται νοημοσύνη και δράση.

Είμαστε διαπαιδαγωγημένοι, εκπαιδευμένοι, εξασκημένοι να αλλάζουμε «αυτό που είναι» κάποιος, στο «πώς θα έπρεπε να είναι», στο ιδανικό. Και αυτό παίρνει χρόνο. Όλη αυτή η κίνηση που κάνει η σκέψη προκειμένου να καλύψει το διάστημα ανάμεσα σε «αυτό που είναι» και στο «πώς θα έπρεπε να είναι», είναι ο χρόνος που χρειάζεται για να αλλάξουμε το πρώτο στο δεύτερο. «Αυτό που είναι», στο «πώς θα έπρεπε να είναι». Αλλά ο παρατηρητής είναι το παρατηρούμενο, άρα δεν υπάρχει τίποτε για να αλλάξει, υπάρχει μόνο «αυτό που είναι».

Ο παρατηρητής δεν ξέρει τι να κάνει με «αυτό που είναι», οπότε δοκιμάζει διάφορες μεθόδους για να αλλάξει «αυτό που είναι», για να ελέγξει «αυτό που είναι». Προσπαθεί να καταπνίξει «αυτό που είναι». Αλλά ο παρατηρητής είναι το παρατηρούμενο. «Αυτό που είναι», είναι ο παρατηρητής. Δεν υπάρχει ζήλια ξεχωριστά από τον παρατηρητή – είναι και τα δύο ένα. Όταν δεν υπάρχει σκέψη με τη μορφή της κίνησης μέσα στο χρόνο για να αλλάξει «αυτό που είναι», όταν η σκέψη αντιλαμβάνεται ότι δεν υπάρχει πιθανότητα να αλλάξει «αυτό που είναι», τότε ό,τι και αν είναι «αυτό που είναι» παύει εντελώς να υπάρχει γιατί ο παρατηρητής βλέπει ότι είναι το παρατηρούμενο.

Ερευνήστε το αυτό πολύ βαθιά και θα διαπιστώσετε από μόνοι σας. Είναι πραγματικά αρκετά απλό. Αν δεν μου αρέσει κάποιος, η αντιπάθεια δεν είναι ξεχωριστή από το «εγώ». Η οντότητα που αντιπαθεί, αυτή είναι και η αντιπάθεια. Δεν είναι διαφορετική από αυτήν. Και όταν η σκέψη λέει: «Πρέπει να ξεπεράσω την αντιπάθειά μου», τότε υπάρχει κίνηση μέσα στο χρόνο για να ξεπεραστεί εκείνο που όντως υπάρχει, που είναι δημιούργημα της σκέψης.

Ο παρατηρητής, λοιπόν, η οντότητα που αντιπαθεί και εκείνο που ονομάζεται «αντιπάθεια» είναι το ίδιο πράγμα. Τότε υπάρχει πλήρης ακινησία. Δεν είναι η ακινησία να μένεις στατικός, αλλά είναι μια πλήρης απουσία κίνησης και επομένως υπάρχει πλήρης

σιωπή. Ο χρόνος ως κίνηση, ο χρόνος ως σκέψη που πετυχαίνει ένα αποτέλεσμα, έχει σταματήσει εντελώς, οπότε η δράση είναι στιγμιαία. Ο νους λοιπόν έχει βάλει το θεμέλιο και είναι ελεύθερος από την αταξία. Και έτσι υπάρχει η άνθιση και η ομορφιά της αρετής.

Σε αυτό το θεμέλιο υπάρχει η βάση της σχέσης ανάμεσα σε σένα και στον άλλον. Σε μια τέτοια σχέση δεν λειτουργούν εικόνες αλλά υπάρχει μόνο σχέση. Όχι μια εικόνα που προσαρμόζεται στην εικόνα ενός άλλου. Υπάρχει μόνο «αυτό που είναι». Όχι μια μετατροπή «αυτού που είναι». Ετούτη η αλλαγή «αυτού που είναι», ή η μετατροπή «αυτού που είναι», είναι η κίνηση της σκέψης μέσα στον ψυχολογικό χρόνο.

Όταν έχεις φθάσει σε αυτό το σημείο, ο νους και τα εγκεφαλικά κύτταρα μένουν επίσης εντελώς ακίνητα. Ο εγκέφαλος που δουλειά του είναι να συγκρατεί μνήμες, εμπειρίες και γνώσεις, μπορεί και πρέπει να λειτουργεί μέσα στα πλαίσια του γνωστού. Αλλά σε αυτό το σημείο, ο ίδιος αυτός εγκέφαλος είναι απελευθερωμένος από τη δραστηριότητα του χρόνου και της σκέψης. Τότε ο νους είναι εντελώς ήσυχος. Όλο αυτό συμβαίνει χωρίς προσπάθεια. Όλο αυτό πρέπει να συμβεί χωρίς καμία αίσθηση πειθαρχίας και ελέγχου, πράγματα που ανήκουν στην αταξία.

Αυτό που λέμε είναι εντελώς διαφορετικό από εκείνο που λένε οι Δάσκαλοι, οι φιλόσοφοι του Ζεν, επειδή σε αυτό δεν τίθεται θέμα ανθεντίας, δεν τίθεται θέμα να ακολουθήσεις κάποιον. Όταν ακολουθείς κάποιον δεν καταστρέφεις μόνο εσένα τον ίδιο, αλλά κι εκείνον που ακολουθείς. Για ένα θρησκευόμενο νου δεν υπάρχει κανενός είδους ανθεντία. Αντίθετα υπάρχει νοημοσύνη, και τη χρησιμοποιεί αυτή τη νοημοσύνη.

Στο αντικειμενικό πεδίο υπάρχει η ανθεντία του επιστήμονα, του γιατρού, του ανθρώπου που σε μαθαίνει να οδηγείς. Αλλά πέρα από αυτό δεν υπάρχει ανθεντία, δεν υπάρχει δάσκαλος. Όταν λοιπόν θα έχετε πάει τόσο βαθιά, ο νους θα έχει εδραιώσει την τάξη στις σχέσεις και θα κατανοεί όλο το σύμπλεγμα της αταξίας της καθημερινής ζωής.

Από την κατανόηση αυτής της αταξίας, από την επίγνωσή της, η οποία υπάρχει χωρίς επιλογές, βγαίνει η ομορφιά της αρετής που

δεν είναι κάτι που καλλιεργήθηκε, δεν είναι κάτι που το γέννησε η σκέψη. Αυτή η αρετή είναι αγάπη, είναι τάξη. Και αν ο νους την έχει πραγματικά εδραιώσει, την έχει ριζώσει βαθιά, είναι ακλόνητη και αμετάβλητη. Και τότε μπορείς να ερευνήσεις την κίνηση του χρόνου στο σύνολό της. Τότε ο νους είναι ολοκληρωτικά ακίνητος.

Δεν υπάρχει παρατηρητής, δεν υπάρχει πειραματιζόμενος, δεν υπάρχει σκεπτόμενος. Υπάρχουν διάφορες μορφές αντίληψης τόσο με τις αισθήσεις όσο και πέρα από τις αισθήσεις. Μπορούν να υπάρξουν μαντικές ικανότητες, θεραπείες, οτιδήποτε. Αλλά όλα αυτά είναι δευτερεύοντα και ο νους που ενδιαφέρεται πραγματικά να ανακαλύψει τι είναι αληθινό, τι είναι ιερό, δεν θα τα αγγίξει ποτέ αυτά.

Ο νους είναι ελεύθερος τότε να παρατηρεί. Τότε υπάρχει εκείνο που αναζητά ο άνθρωπος μέσα στους αιώνες, εκείνο που δεν έχει όνομα, το άχρονο. Και δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια αυτό. Η εικόνα που έχει δημιουργηθεί από τη σκέψη παύει εντελώς και ολοκληρωτικά να υπάρχει, γιατί δεν υπάρχει οντότητα που να θέλει να το εκφράσει με λέξεις. Ο νους σας μπορεί να το ανακαλύψει ή να το συναντήσει αυτό, μόνο όταν έχετε εκείνο το παράξενο πράγμα που ονομάζεται αγάπη, συμπόνια όχι μόνο για τον πλησίον σας αλλά και για τα ζώα, για τα δένδρα, για τα πάντα.

Τότε, ένας τέτοιος νους γίνεται ο ίδιος ιερός.

(Πηγή: «Αυτό το Φως μέσα μας»)

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΘΕΜΕΛΙΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Χ.Σ. Όλκοτ

(Απόσπασμα ομιλίας)

Ο Herbert Spencer έλεγε ότι η θρησκεία είναι «μια ανώτερη πραγματικότητα (η ύψιστη, θα έλεγα) και μια μεγάλη αλήθεια» Ότι δεν είναι «τίποτε λιγότερο από ένα ουσιαστικό και ακατάλυτο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης». Υποστηρίζει ότι όλα τα θρησκευτικά συστήματα του κόσμου εκπροσωπούν ένα γνήσιο, παγκόσμιο συναίσθημα της φιλίας όπως και κάθε άλλο ανθρώπινο σύστημα. Οι δεσποδαιμονίες που αναπτύχθηκαν συνοδεύοντας και διαστρεβλώνοντας το θρησκευτικό συναίσθημα δεν θα πρέπει να συγχέονται με αυτό το ίδιο. Διότι μια τέτοια σύγχυση αποτελεί ολέθριο σφάλμα τόσο για τους θρησκευόμενους όσο και για τους μη θρησκευόμενους ανθρώπους.

Απομακρύνοντας τέτοιον είδους διαστρεβλώσεις, η Επιστήμη μας οδηγεί πλησιέστερα στην υποχείμενη αλήθεια και επομένως γίνεται φίλη και αρωγός της αληθινής θρησκείας. Το υπόστροφα της αλήθειας μοιάζει με εκτενή βραχώδη επιφάνεια επάνω στην οποία έχουν ανεγερθεί τα θεολογικά οικοδομήματα του κόσμου, και που αποτελεί το κοινό θεμέλιο όλων των θρησκειών. Τι είναι όμως αυτή η βραχώδης επιφάνεια; Είναι μια συνάνθρωπη στοιχείων με περισσότερα από ένα στη σύνθεσή της. Πρώτα από όλα, και εξ ανάγκης, ενέχει την ιδέα ενός τμήματος της ανθρώπινης φύσης που είναι μη φυσικό (σωματικό). Δεύτερον, την ιδέα μιας μεταθανάτιας συνέχισης αυτού του μη σωματικού μέρους του ανθρώπου. Τρίτον, την ύπαρξη μιας Άπειρης Αρχής που υπόκειται όλων των

φαινομένων και τέλος, μια καθορισμένη σχέση μεταξύ της Άπειρης Αρχής και του μη σωματικού μέρους του ανθρώπου.

Η προοδευτική εξέλιξη της κατώτερης διανοητικής αντίληψης σε ανώτερη αναγνωρίζεται σήμερα τόσο από την Επιστήμη όσο και από της Θεολογία. Αυτή η εξέλιξη όμως συνοδεύεται από έναν περιορισμό, διότι στη θρησκεία, όπως και σε άλλους τομείς της διανόησης, το φως δεν μπορεί να διακριθεί παρά μόνο όταν έχουν απομακρυνθεί τα νέφη. Η αρχέγονη αλήθεια είναι το φως ενώ οι διάφορες θεολογίες είναι τα νέφη, και παραμένουν ως νέφη παρόλο που μπορεί να λαμπυρίζουν με όλες τις αποχρώσεις του φάσματος. Λατρεία των φετίχ, των ζώων, των ηρώων, των προγόνων, λατρεία της Φύσης, των γραφών, πολυθεϊσμός-μονοθεϊσμός, θεϊσμός-αθεϊσμός, υλισμός (που περιλαμβάνει και το θετικισμό) και αγνωστικισμός, τυφλή πίστη στα είδωλα, τυφλή αφοσίωση στα θίματα της θυσίας – όλα αυτά συνιστούν το Άλφα και το Ωμέγα της θρησκευτικής αντίληψης του ανθρώπου και γίνονται το μέτρο της αντίστοιχης πνευματικής του τύφλωσης, καθώς όλα περνούν μέσα από το φακό της ανθρώπινης σκέψης.

Αυτός είναι ο λόγος που οι διάφορες θρησκείες συχνά φαίνονται ατελείς και τόσο άτοπες, ώστε ο άνθρωπος αδυνατεί να δεχθεί το αληθινό φως εφόσον ατενίζει τον εξωτερικό κόσμο μόνο με το μυαλό του. Είναι σαν να βλέπει το φως της ημέρας μέσα από το λασπωμένο τζάμι ενός παραθύρου, ή σαν να εξετάζει τα άστρα χρησιμοποιώντας ένα χαλασμένο τηλεσκόπιο. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Συμβαίνει επειδή οι φυσικές αισθήσεις μας είναι έτσι προσαρμοσμένες ώστε να συλλαμβάνουν καθαρά μόνο τα πράγματα του αισθητού κόσμου, ενώ η ίδια η θρησκεία είναι κάτι υπερβατικό. Η θρησκευτική αλήθεια δεν μπορεί να παρατηρηθεί μέσω των φυσικών αισθήσεων αλλά μόνο με την ενόραση της ψυχής. Ένας άνθρωπος που δεν έχει ακόμη αναπτύξει αυτή τη δύναμη, δεν θα μπορέσει να γνωρίσει το γεγονός της Θρησκείας. Μπορεί μόνο να την αποδεχθεί σαν δογματική πίστη ή να την ενδύσει με συναισθηματισμό. Ο φανατισμός χαρακτηρίζει το πρώτο και ο συναισθηματικός ενθουσιασμός το δεύτερο. Ωστόσο, ο Σκεπτικισμός κρύβεται πίσω από αμφότερα και τα απειλεί εξίσου.

Όπως ο άνθρωπος έτσι και κάθε θρησκεία έχει περιόδους ανάπτυξης ή διάφορα στάδια στην πορεία της. Αρχικά παρατηρεί-

ται η διακήρυξη, η διάδοση, το μαρτύριο. Κατόπιν ακολουθεί η κατήχηση. Ύστερα η απόρριψη και η αυτοκριτική. Στη συνέχεια έρχεται η παρακμή, η ανυποχώρητη τυποποίηση της διδασκαλίας, ο φορμαλισμός, και αργότερα η υποκρισία. Μετά ο σιμβιβασμός και τέλος η φθορά και ο αφανισμός. Φυσικά, όπως οι ανθρώπινες φυλές έτσι και κάθε θρησκεία δεν διέρχεται ως σύνολο από όλα τα παραπάνω στάδια. Μια ματιά στην ιστορία των θρησκειών θα μας δείξει ότι υπήρξε σταδιακή εμφάνιση αιρέσεων και σχισμάτων σε κάθε μεγάλη θρησκεία του κόσμου. Καθένα εξ αυτών αντιπροσώπευε ένα διαφορετικό κομμάτι της αρχικής ορθόδοξης διδασκαλίας τους και μια ιδιαίτερη εξέλιξη στην πορεία τους προς τον τελικό στόχο.

Θα τονίσω εδώ ότι, όπως ένας θεραπευτής εξετάζει προσεκτικά τα συμπτώματα που παρουσιάζει ένας ασθενής του, η ιστορία συνεχώς παρέχει τις καθαρότερες ενδείξεις πως ο σιγλογισμός μας είναι ορθός όταν δηλώνουμε – όπως τώρα – ότι ο φυσικός εγκέφαλος του ανθρώπου δεν θα μπορέσει ποτέ να γνωρίσει τη Θρησκεία. Αυτό το αποδεικνύει η ιστορία καταγράφοντας το πικρόχολο αμοιβαίο μίσος μεταξύ των διαφόρων αιρέσεων και των σχισμάτων σε κάθε θρησκεία. Όλο αυτό το μίσος, τα πικρά απάνθροπα αντίποινα της μιας αίρεσης εναντίον της άλλης, της μιας πίστης εναντίον μιας άλλης, καταδεικνύουν ότι οι άνθρωποι σφάλουν ερμηνεύοντας τα ανούσια ως ουσιώδη και τις ψευδαισθήσεις ως πραγματικότητες.

Όλα τα παραπάνω μπορούμε να τα ελέγξουμε με μεγάλη ευκολία. Στρέψατε το βλέμμα σας μακριά από τον πόλεμο μεταξύ των θρησκειολόγων και παρατηρήστε προσεκτικά τους ανθρώπους εκείνους που έχουν αναπτύξει τις δυνάμεις της ψυχής τους. Τι βλέπετε; Αντί διαμάχης υπάρχει ειρήνη, ομοψυχία, αμοιβαία ανοχή, αδελφική συνύπαρξη και συμφωνία ως προς τις θεμελιώδεις θρησκευτικές διδασκαλίες όλων των πίστεων. Οποιαδήποτε και αν είναι η εξωτερική πίστη που ακολουθούν προσωπικά, οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται υπεράνω όλων των πίστεων ενώ η έμφυτη αγιότητα και η ευγένεια της φύσης τους παρέχει ζωντάνια και δύναμη στην Εκκλησία την οποία αντιπροσωπεύουν. Αυτοί είναι τα άνθη του δένδρου του ανθρώπου, είναι τα αδέρφια ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής. Διότι γνωρίζουν τι είναι εκείνο που λάμπει πίσω

από τα σύννεφα και διακρίνουν τον ίδιο λίθο στα θεμέλια όλων των Εκκλησιών.

Ας δούμε τώρα το ζήτημα της συνέχισης της ύπαρξης μετά το φυσικό θάνατο του ανθρώπου, καθώς εδώ υπάρχει μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ των θρησκειών του κόσμου. Τόσο η Χριστιανική θρησκεία όσο και οι πνευματιστικές θεωρίες υποστηρίζουν τη δυαδικότητα σώμα-ψυχή. Ωστόσο, στη χριστιανική διδασκαλία, εδώ κι εκεί, μπορεί κανείς να διακρίνει σποραδικούς υπαινιγμούς που αναφέρονται σε μια τρίτη ανώτερη αρχή, δηλαδή το «πνεύμα», όπως διαφαίνεται π.χ. στην Καινή Διαθήκη στα λόγια του Απ. Παύλου:

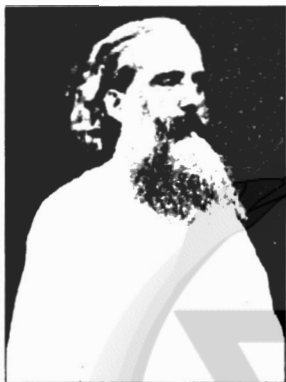
«Ο Θεός της ειρήνης να σας κάνει καθ' ολοκληρία άγιους και ολόκληρο το πνεύμα σας και η ψυχή και το σώμα σας να διατηρηθούν άμεμπτα κατά την έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού»

(Επιστολή Α' προς Θεσσαλονικείς)

Υποστηρίζουν λοιπόν ότι όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος, η ψυχή του αρχίζει μια δική της διακριτή πορεία έως ότου προσεγγίσει την ανώτερη κατάσταση του καλού ή του κακού. Ότι μεταβαίνει σε τόπους παραδεισένιους ή τόπους κόλασης, όπου ζει ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη ανάλογα με τις πράξεις του φυσικού ανθρώπου στον οποίο ανήκε. Παρότι στις θεωρίες τους αυτές δεν χρησιμοποιούν την λέξη ανταπόδοση, ωστόσο διδάσκουν ακριβώς αυτό.

Ακόμη και η ιδιαίτερος αντί-επιστημονική θεολογική διδασκαλία όσων υποστηρίζουν πως η τιμωρός ή βραβεύουσα θεότητα έχει εκ προοιμίου καθορίσει ότι ορισμένοι θα σωθούν ενώ άλλοι θα χαθούν, μας λέγει πως τόσο η επιβράβευση της πίστης σε ένα συγκεκριμένο κώδικα ηθικής και πειθαρχίας όσο και το μερίδιο στην τιμωρία, αποτελούν προϋποθέσεις μιας μελλοντικής μακαριότητας. Μπορούμε να υποθέσουμε λοιπόν ότι ο νόμος της ανταπόδοσης ή νόμος του Κάρμα αποτελεί θεμέλιο λίθο της Θρησκείας γενικά. Αυτή είναι μια επιστημονική και λογική δήλωση διότι οι σκέψεις, οι λέξεις και τα έργα του ανθρώπου αποτελούν αίτια που επιφέρουν τα ανάλογα αποτελέσματα. Κάθε καλό έργο γίνεται αίτιο ενός καλού αποτελέσματος και μόνο, ενώ οτιδήποτε άσχημο προκαλεί μόνο άσχημα αποτελέσματα εκτός και αν κάτι κακό εξουδετερωθεί από ένα άλλο, καλό έργο αρκετά ισχυρό ώστε με

τη δύναμή του να υπερβεί και να εξισορροπήσει το κακό. Ας μην αναλύσω εδώ το καλό και το κακό από μεταφυσική άποψη. Ας το προσπεράσω αναφέροντας μόνο ότι εκείνο που τείνει να υποβιβάσει τον άνθρωπο ή να οδηγήσει στην κοινωνική αδικία, την αθλιότητα, την οδύνη, την άγνοια και τον ανιμαλισμό, αυτό είναι πραγματικά κακό. Ενώ εκείνο που τείνει σε αντίθετη συμπεριφορά και ευτυχία αποτελέσματα είναι το καλό. Θα έλεγα ότι «κακή» θρη-

σκεία είναι εκείνη που διδάσκει πως είναι σωστό να πράττει κανείς το κακό προκειμένου να έλθει το καλό. Διότι το καλό ποτέ δεν έρχεται από το κακό και το κακό δένδρο δεν μπορεί ποτέ να δώσει καλούς καρπούς.

Μια θρησκεία που διαδίδεται με τη δύναμη του ξίφους συσσωρεύοντας πληθώρα μαρτύρων με τα βασανιστήριά της, ή κατακτώντας άλλες χώρες και σκλαβιώνοντας τους λαούς τους, ή χρησιμοποιώντας πανούργα στρατηγική για να παραπλανήσει παιδιά και ανίδεους ενήλικες απομακρύνοντας τους από την οικογένεια, τη φιλή και τις προγονικές παραδόσεις, αυτή είναι μια κακή και μοχθηρή θρησκεία. Είναι εχθρός της αλήθειας και καταστροφέας της κοινωνικής ευτυχίας. Μόνο όταν μια θρησκεία δεν στηρίζεται σε ανακρίβειες αλλά τεκμηριώνει το αληθές των γεγονότων, τότε μπορεί να σταθεί ακλόνητη σαν βράχος απέναντι στις προσβολές των σκεπτικιστών.

Αληθινή θρησκεία δεν είναι εκείνη που κρύβεται σε κοιλώματα και σκοτεινές γωνιές, σαν γυμνός λεπρός που τρέχει για να μην αποκαλυφθούν οι πληγές στο σώμα του, αν κάποιος τολμηρός κριτής απλώσει το ερευνητικό του βλέμμα επάνω της ζητώντας τα διαπιστευτήριά της. Αν στέκομαι εδώ υπερασπίζοντας τον Ινδουισμό είναι διότι έχω πεισθεί απόλυτα πως σε αυτή τη θρησκεία υπάρχει το καλό. Παρόλο που κάποιες πρακτικές του, θρύλοι και δεισιδαιμονίες φαντάζουν στο νου ορισμένων ανθρώπων ως παιδαριώδεις προκαταλήψεις, κάτω από αυτά εκτείνεται ο βράχος της αλήθειας, της επιστημονικής αλήθειας. Επάνω σε αυτό το βράχο πέφτουν να στηριχθεί σε μελλοντικές εποχές και γενιές, όπως σε αυτόν εί-

χε στηριχθεί έως τώρα από αμέτρητους εποχές στις γενιές του παρελθόντος, οι οποίες μετέδωσαν τη διδασκαλία των σοφών τους Rishis, τη διδασκαλία που διαχύθηκε από τα υψίπεδα των Ιμαλαΐων απλώνοντας το αστραφτερό φως της πνευματικής αλήθειας επάνω στο σκοτεινό κόσμο της άγνοιας.

Είναι απόλυτα λογικό να με ρωτήσετε, τι μπορεί να κάνει εκείνος που δεν είναι προικισμένος με τη δύναμη να διακρίνει πέρα από την ψευδαισθητική οθόνη του φυσικού σώματος, ώστε να αντιληφθεί τη Θεία Αλήθεια με την βοήθεια των ανεπτυγμένων δυνάμεών του; Όπως γνωρίζετε, δεν μπορούν όλοι να είναι Μίστες. Τι θα πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Το ερώτημα αυτό μας οδηγεί σε μια στιγμιαία εξέταση της θεωρίας των επαναγεννήσεων.

Αν αυτός, ο τωρινός μικρός κύκλος ζωής που σήμερα βιώνουμε, αποτελεί το σύνολο της ανθρώπινης ύπαρξης, αν εσείς και εγώ δεν είχαμε προηγουμένως ζήσει μια άλλη ζωή στο παρελθόν και ούτε θα ξαναζήσουμε στο μέλλον σαν άνθρωποι, τότε δεν υπάρχει ούτε μια μόνη ελπίδα να προσφέρουμε στο νοητικό μας δίχως να κινδυνεύουμε να καταπέσουμε σε διανοητική αυτοκτονία ή τυφλή πίστη. Το δόγμα της δοτής εξιλέωσης δεν είναι απλώς αδιανόητο ως θεωρία αλλά, σίγουρα, απωθητικό σε όποιον θέλει να εξερευνήσει την προέλευση και τον προορισμό του ανθρώπου με έναν τρόπο ευρύτερο και επιστημονικότερο από εκείνον που χρησιμοποιούν οι οπαδοί του δυαδισμού.

Ένας άνθρωπος του οποίου η θρησκευτική πεποίθηση στηρίζεται στην ενορατική αντίληψη ότι αίτιο και αποτέλεσμα είναι ίσης αξίας, ότι υπάρχει απόλυτη αναλογία στο Νόμο που κυβερνά ολόκληρο το Σύμπαν, ότι κάτω από οποιαδήποτε λογική ιδέα και εντύπωση περί αιωνιότητας θα πρέπει οπωσδήποτε να υπήρξαν οι ίδιες δυνάμεις της Φύσης που εργάστηκαν και εξακολουθούν να εργάζονται, αυτός ο άνθρωπος θα πρέπει να αποκηρύξει την υπόθεση ότι η τωρινή ύπαρξη της αισθητής ζωής μας είναι η μοναδική για εμάς. Η Επιστήμη έχει ήδη ιχνηλατήσει τη ζωή στην ασύλληπτα μακριά ακολουθία υπάρξεων στο ανθρώπινο, ζωικό, φυτικό και ορυκτό βασίλειο έως την κλίνη της μελλοντικής αισθητής ζωής που είναι ο Αιθέρας του διαστήματος. Η δύναμη που οδήγησε την εξέλιξη του ανθρώπου στο σημερινό επίπεδο, δεν μπορεί να ήταν

απλώς μια σπατάλη ενέργειας δίχως λόγο. Θα τολμούσε ένας επιστήμονας να βεβαιώσει ότι εμείς τα ανθρώπινα όντα που, αναλογικά, αποτελούμε την κορωνίδα της φυσικής εξέλιξης των ειδών, έχουμε γίνει αυτό που είμαστε σήμερα δίχως να έχει προηγηθεί άλλη ύπαρξη και ανάπτυξη μας σε προηγούμενες γεννήσεις; Αν δεν το κάνει, τότε, εφόσον ακολουθεί τους δικούς του κανόνες περί διατήρησης και σχέσεων της ενέργειας διαμέσου των αντιστοιχιών σε ολόκληρη τη Φύση, θα πρέπει να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πράγματι υπάρχει και άλλη ζωή για εμάς τους ανθρώπους πέρα από αυτήν εδώ σήμερα. :

Η δύναμη που μας εξέλιξε έως τώρα δεν μπορεί να σταματήσει, αλλά πρέπει να διατρέξει ολόκληρη την πορεία της, έως ότου φθάσει στον υπέρτατο σκοπό της. Αυτός ο σκοπός, ή το όριο, είναι εκείνο που όλοι ανεξαίρετως – Ινδουιστές, Βουδιστές, Ζωροαστριστές, Χριστιανοί, Ζαϊνιστές κλπ – ορίζουν ως αφηρημένο κόσμο. Οποιαδήποτε ονομασία και αν του δώσουν, είτε Mukti-απελευθέρωση, είτε Nirbāna ή Θείο Φως, όλα αυτά εγκλείουν την ίδια ιδέα: Το προϊόν της αιώνιας Αρχής της ενέργειας μετά την ολοκλήρωση του κύκλου των σχέσεών της με την ύλη.

Οι περισσότεροι από εσάς, όπως και η πλειοψηφία των Ινδουιστών, εξακολουθείτε να φαντάζεστε ότι έχουμε έλθει να διδάξουμε ένα νέο δόγμα, μια νέα θρησκεία. Βλέπετε πόσο έχετε απομακρυνθεί από τα γεγονότα και πόσο μας έχει βλάψει η άδικη κριτική; Αντί να διδάξουμε μια νέα θρησκεία, εμείς προσφέρουμε στις σημερινές γενιές τα ύψιστα διδάγματα των αρχαίων θρησκειών του κόσμου. Δεν προτάσσουμε εμάς τους ίδιους ως καθοδηγητές σας αλλά τους σεβασμίους Rishis της αρχαϊκής εποχής. Δεν ήλθαμε να κατακρημνίσουμε και να καταστρέψουμε, αλλά να οικοδομήσουμε εκ νέου την αρχαϊκή θρησκεία.

Σας ζητούμε να μας βοηθήσετε σε αυτό, όχι βαδίζοντας στην κινούμενη άμμο της τυφλής πίστης αλλά επάνω στο σταθερό βραχώδες έδαφος της αλήθειας, και να συγκολλήσουμε τους διάφορους λίθους που την αποτελούν με το ισχυρό σκυρόδεμα της σύγχρονης Επιστήμης. Ο αληθινός Ινδουισμός δεν έχει τίποτε να φοβηθεί από τις έρευνες της Επιστήμης. Οτιδήποτε κίβδηλο έχει διατηρηθεί σε αυτόν από τις παλαιότερες γενιές, μπορούμε σήμερα να το αποτινάξουμε και έτσι, όταν έλθει η ώρα, να διακρίνουμε πέρα από την τωρινή πλάνη μας. Θα το πράξουμε με χαρά διότι ο

κόσμος δεν οικοδομήθηκε σε μια ημέρα, και εμείς δεν είμαστε ενθουσιώδεις ονειροπόλοι ώστε να πιστεύουμε πως μπορούν να απαλειφθούν τα σφάλματα των παλαιότερων γενεών μέσα σε μια ημέρα, ένα χρόνο ή ακόμη και μια γενιά. Θέλουμε μόνο να γνωρίσουμε την αλήθεια και να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας ώστε να μιλήσει γι' αυτήν, να πράξει για λογαριασμό της, να πεθάνει γι' αυτήν αν είναι αναγκαίο όταν την ανακαλύψουμε.

Σιχνά μας ρωτούν σε ποια θρησκεία πιστεύουμε, και πώς είναι δυνατόν να διατηρούμε φιλικές σχέσεις με ίσους όρους με άλλα άτομα που ανήκουν σε διαφορετικές αναγνωρισμένες Πίστεις. Σας απαντώ ότι οι προσωπικές μας προτιμήσεις για αυτήν ή την άλλη θρησκεία δεν έχουν καμία σχέση με το γενικό ζήτημα της Θεοσοφίας. Υπερασπιζόμαστε τη Θεοσοφία ως τη μόνη μέθοδο δια της οποίας μπορούμε να διακρίνουμε το Αιώνιο Κάτι, αλλά δεν απαιτούμε από τους πιστούς κάποιας άλλης θρησκευτικής Πίστης να υιοθετήσουν τη δική μας απορρίπτοντας όλες τις άλλες.

Εμείς οι ιδρυτές διακηρύσσουμε μια θρησκεία ανοχής, φιλάνθρωπίας, καλοσύνης, αλτρουισμού ή αγάπης προς τον άνθρωπο. Μια θρησκεία που δεν προσπαθεί να ανακαλύψει όλο το κακό στην πίστη του συνανθρώπου αλλά όλο το καλό σε αυτήν, και που τον παροτρύνει να ξι βίο σύμφωνο με τον ύψιστο κώδικα ηθικής και ευσέβειας που υπάρχει στη δική του πίστη. Με άλλα λόγια, διακηρύσσουμε τη θρησκεία που ενσωματώνεται στους Χρυσούς Κανόνες του Κοιμούχιου, του Γκαουτάμα Βούδα και όλων των Ιδρυτών των μεγάλων θρησκειών του κόσμου.

Ακολουθώντας τα παραπάνω δεν δυσκολευόμαστε να συνυπάρχουμε αρμονικά με τους πιστούς κάθε διαφορετικού δόγματος εφόσον και εκείνοι μας προσεγγίζουν με ανάλογο πνεύμα. Αν υπάρχει κάποια διαμάχη με ορισμένους κατά θεωρία Χριστιανούς, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι παραδέχονται μόνο τις διδασκαλίες Εκείνου που προσποιούνται ότι θεωρούν Διδάσκαλό τους, και για το λόγο αυτό προσπαθούν με κάθε δαιμόνιο και ανάξιο μέσο να αποτρέψουν τη δική μας ανάπτυξη. Εκείνοι είναι που μας πολεμούν επειδή εμείς υπερασπιζόμαστε τον Ινδουισμό καθώς και τις άλλες Ασιατικές θρησκείες. Δεν τους πολεμούμε εμείς.

Αν πραγματικά ασκούσαν τις χριστιανικές διδασκαλίες, τότε θα σέβονταν το θρησκευτικό συναίσθημα των Ινδουιστών, των Πάσων, των Ζαϊνιστών, των Βουδιστών και των Μουσουλμάνων

και εμείς ουδέποτε θα αντιδρούσαμε εναντίον τους αλλά, αντίθετα, θα κέρδιζαν το σεβασμό μας. Ελάτε, λοιπόν, νέοι και ηλικιωμένοι ενωθείτε μαζί μας και βοηθήστε μας. Δεν ζητάμε κοσμικά προνόμια ή αμοιβές για τον εαυτό μας. Δεν ζητάμε οπαδούς. Επιλέξτε εσείς τους καθοδηγητές σας ανάμεσα στους σοφότερους και αγνότερους των ανθρώπων και εμείς θα τους ακολουθήσουμε. Δεν προτάσσουμε τον εαυτό μας ως δασκάλους σας διότι όλα όσα μπορούμε να διδάξουμε τα μάθαμε εδώ, και τα «κείμενα» που σας δίνουμε προέρχονται από τα ερμητήρια των Ιμαλαίων.

Μέχρις ότου ένας σύγχρονος καθηγητής υποδείξει μια απρόσβλητη φιλοσοφία, μια αυταπόδεικτη επιστήμη – δηλαδή αξιωματική – μια ψυχολογία που να περιλαμβάνει κάθε είδους ψυχικό φαινόμενο, μια νέα θρησκεία εξολοκλήρου αληθινή δίχως ψεγάδια, εγώ θα διακηρύσσω εκείνο που νιώθω, που γνωρίζω ότι είναι γεγονός. Θα διακηρύσσω ότι οι σοφοί Rishis της μακρινής αρχαιότητας γνώριζαν τα μυστικά της Φύσης και του Ανθρώπου, και ότι δεν υπάρχει παρά ένα μόνο κοινό θεμέλιο για όλες τις θρησκείες. Ότι επάνω σε αυτό οικοδομήθηκαν όλες μεγάλες θρησκείες, και επάνω σε αυτό στέκονταν και στέκονται με αδελφοσύνη και σύμπνοια ανάμεσά τους όλοι οι Ιεροφάντες και οι Μύστες του κόσμου.

Αυτό το θεμέλιο είναι η Θεία Σοφία.

(Πηγή: Applied Theosophy and Other Essays)

*Η θρησκεία μου είναι πολύ απλή
Η θρησκεία μου είναι καλοσύνη*

Λαλάι Λάμα Tenzin Gyatso

ΟΙ ΘΕΟΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Μανώλης Μανιαδάκης

Παντοδότρα Γη, τη ζωή σου σκοτώνουν των θνητών οι θεοί.

Ανάβουν πολέμους, τους λαούς οδηγούν στη σφαγή.

Κι αν, των ιερών πολέμων η μανία,

τη ζωή ξεκληρίσει τους θεούς να τιμήσει,

τι, κι αν βγαίνει ο ήλιος;

Ποια χαρά να φωτίσει σε μια πένθιμη Γη,

που ο θάνατος έχει κερδίσει;

Ποιος το χέρι του να βάλει, να 'ρθει η ώρα η μεγάλη,

να μονιάσουν οι θεοί, να φιλιώσουν οι λαοί;

Εν ειρήνη κι ευτυχία να 'χει χάρη η ζωή.

Μας σκοτώνουν και μας αφανίζουν,

όσοι μας χωρίζουν και δεν μας ενώνουν.

Μας σκοτώνουν οι θρησκείες, σοφιστών θεωρίες, οι προφήτες,

τα συνθήματα που ψάχνουν θύτες για θύματα.

Μας σκοτώνουν όλοι, θεοί και διαβόλοι,

Μας σκοτώνουν των πολέμων οι εμπόροι.

Γαϊήτες ενωθείτε μ' ένα σύνθημα να ζείτε,

Μ' έναν ήλιο, μ' ένα δίκιο, μ' ένα νόμο.

Πίστη μας, θεός μας, ο Συνάνθρωπός μας.

Πατρίδα μας σημαία, η μάνα μας η Γαία.

Μέσα απ' την ενότητα να 'ρθει η φιλότιτα.

Της δικαιοσύνης η φανέρωση, των θνητών η Θέωση.

Ω, ανέφικτο, δεν θα σε ζήσω.

Με φθάνει που εσέ το άριστο,

ονειρεύτηκα να τραγουδήσω.

(Βρούχι Αγίου Νικολάου, Κρήτη)

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Σαράντος Νικητόπουλος

Άγγελος, θα πει μαντατοφόρος. Την ίδια έννοια έχει και η αντίστοιχη εβραϊκή λέξη *mal'ak*, έννοια που ταιριάζει στο έργο των Ουράνιων αιτών όντων, αν και καλύπτει μόνο μέρος από τις δραστηριότητές τους.

Σύμφωνα με τις τρεις μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες, οι άγγελοι περιβάλλουν το θρόνο του Ύψιστου και ζώντας ακατάπαυστα στο ανυπέρβλητο μεγαλείο Του, φρουρούν την Πύλη της Εδέμ, εκτελούν το Θέλημά Του και μεταφέρουν τις εντολές Του στους ανθρώπους. Με τη μεσολάβησή τους παραδόθηκε ο Μωσαϊκός Νόμος, ενώ ήταν άγρυπνοι φύλακες της Κιβωτού της Διαθήκης τόσο στα χρόνια της περιπλάνησης στην έρημο (όπου δρούσαν ως οδηγοί του περιούσιου λαού) όσο και στη Σκηνή του Μαρτυρίου και στα Άγιο των Αγίων του Ναού του Σολομώντα.

Ένας άγγελος έφερε το μήνυμα της θανατοουργής γέννησης του Σαμυών, του Ιωάννη Βαπτιστή και του Ιησού, συμβούλευσε τον Ιωσήφ να μείνει κοντά στη Μαρία και βοήθησε τον Πέτρο να αποδράσει από τις φυλακές του Ηρώδη. Πάμπολλα τα βιβλικά επεισόδια που αναφέρονται στις αγγελικές παρεμβάσεις, και ακόμη περισσότερες οι λαϊκές παραδόσεις και οι αναφορές για το σωτήριο ρόλο τους στη ζωή των ανθρώπων. Η ομορφιά και το μυστήριο των αγγελικών υπάρξεων κέντρισε τη δημιουργική φαντασία του ανθρώπου, ο οποίος έπλασε εικαστικά και λογοτεχνικά αριστουργήματα προκειμένου να εκφράσει τα αγνότερα συναισθήματά και τις ευγενέστερες σκέψεις που διεγείρει η ενατένισή τους.

Αναφορές στα Βιβλικά Κείμενα

Η πρώτη αναφορά στους αγγέλους γίνεται στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης. Η πτώση του ανθρώπου έχει πλέον συντελεστεί και τα χερουβείμ με την «πύρινη ρομφαία» ορίζονται φύλακες της «οδού του ξύλου της ζωής». Από εκεί και πέρα οι άγγελοι παρεμβαίνουν συχνά στους βίους και τα έργα των βιβλικών ανθρώπων, άλλοτε ως μαντατοφόροι, ως οδηγοί και βοηθοί, ενίοτε δε και ως τιμωροί των ασεβών. Η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη αινιγματικές και λακωνικές αναφορές στη δράση των «Αγγέλων του Κυρίου».

Εστιάζοντας στη σχέση Θεού και ανθρώπου, δεν κάνει λόγο για τη φύση ή τη θέση τους στην οικονομία του Θεϊκού Σχεδίου. Μετά τη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, η αγγελολογική παράδοση εμπλουτίστηκε και επεκτάθηκε, έντονα επηρεασμένη από τον πολυθεϊσμό και τον περσικό διϋσμό. Σταδιακά, η διαφοροποίηση των αγγέλων και αρχαγγέλων αποκρυσταλλώθηκε ενώ ο διαχωρισμός των αγγελικών ταγμάτων διευρύνθηκε και σε άλλες ομάδες εκτός των αρχαϊκών σεραφείμ και χερουβείμ.

Η πίστη στους αγγέλους πέρασε αυτούσια στο Χριστιανισμό. Στα Ευαγγελικά Κείμενα, ο Ιησούς αναφέρεται συχνά στους αγγέλους ενώ, αντλώντας από την αρχαία Εβραϊκή παράδοση, οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος κατονομάζουν στις Επιστολές τους κάποιες ιδιαίτερες αγγελικές ομάδες. Κάνοντας λόγο για την Ουράνια Ιερουσαλήμ, ο Απόστολος των Εθνών περιγράφει την πόλη του ζωντανού Θεού γεμάτη από μυριάδες αγγέλων, όπου ο αναστημένος Ιησούς τελεί ως Αρχιερέας τη λειτουργία των Αγγέλων. Η δε Αποκάλυψη του Ιωάννη είναι εξολοκλήρου ένα όραμα που παραδόθηκε με αγγελική μεσολάβηση και περιγράφει τη συμμετοχή των θεϊκών εντεταλμένων στις δραματικές ώρες της Δευτέρας Παρουσίας.

Όμως, ούτε οι αναφορές της Καινής Διαθήκης αποκαλύπτουν κάτι πέρα από την πίστη στην ύπαρξη των αγγέλων και το ρόλο τους ως μεσολαβητές μεταξύ Θεού και ανθρώπου – αν και εδώ υπάρχουν κάποιοι αινιγματικοί υπαινιγμοί για πάταξη εξεγεργμένων αγγελικών ταγμάτων από τον Χριστό. Οι Εκκλησιαστικοί Πατέρες προσπάθησαν να συστηματοποιήσουν, κάπως, τη σχετική Παράδοση προτείνοντας διάφορες ερμηνείες για τη φύση και το

ρόλο των αγγέλων. Μια πρώτη ταξινόμηση βρίσκεται σε ένα κείμενο των πρώτων μετά-χριστιανικών αιώνων, που η παράδοση απέδιδε στον Διονύσιο τον Λεροπαγίτη (σήμερα γνωστό ως «Ψευδό-Διονύσιο»). Σύμφωνα με αυτό, τα τάγματα των αγγέλων χωρίζονται σε Σεραφείμ, Χερουβείμ, Θρόνους, Κυριότητες, Δυνάμεις, Αρχές, Εξουσίες, Αρχαγγέλους και Αγγέλους. Στο έργο του SUMMA THEOLOGICA, ο Θωμάς Ακινάτης (1225-1274) καταπιάνεται εκτενώς με το θέμα αυτό, συστηματοποιώντας παλαιότερες αναφορές και ετερόκλητες ερμηνείες σύμφωνα με τις φιλοσοφικές πεποιθήσεις της εποχής του.

Νοήμονες Φυσικές Δυνάμεις

Εξετάζοντας μορφές ύπαρξης και κόσμους έξω, πέρα, και ταινόχρονα σύμφυτους με το δικό μας, οι λέξεις αναπόφευκτα αποκτούν μια ευρύτερη όσο και συμβολική έννοια. Αν θέλουμε να συλλάβουμε κάτι από τη φύση των αγγέλων, πρέπει να σκεφτόμαστε με όρους ενέργειας και νοήμονος συνείδησης και όχι ύλης και λογικής. Σύμφωνα με τη Δυτική Εσωτερική Παράδοση, τα αγγελικά τάγματα αντιπροσωπεύουν νοήμονες φυσικές δυνάμεις.

Ίσως αυτό μας βοηθά να κατανοήσουμε την ουδέτερη και, ενίοτε, αινιγματική «στάση» τους απέναντι στον άνθρωπο, που εξαιτίας της δυσαρμονίας της προσωπικότητάς του δεν ευθυγραμμίζεται με τις αρμονικές εκδηλώσεις των ενεργειακών ρευμάτων που εξωτερικεύουν τη Θεία Θέληση. Η νοητική του στάση θέλει τις φυσικές δυνάμεις τυφλές ή σκληρές όταν «αντιτίθενται» στο προσωπικό του συμφέρον, ή τη χειραγώγηση όταν θέλει να κερδοσκοπήσει και ετούτη η κερδοσκοπία δεν στοχεύει κατ' ανάγκη στο οικονομικό όφελος.

Η «τιμωρία των ασεβών» εκ μέρους των αγγελικών δυνάμεων μπορεί να ερμηνευτεί ως φυσική αποκατάσταση της ενεργειακής ισορροπίας που ανέτρεψε η δράση των ανθρώπων, όπως και η «μεταφορά των προσευχών των ευσεβών» ως το άνοιγμα ενός διαύλου επικοινωνίας με τους ανώτερους κόσμους. Ενός διαύλου που διευρύνεται και ενισχύεται χάριη στη διαρκή εναρμόνιση με τα πεδία του Πνεύματος. Ερμηνεύοντας τη διάκριση μεταξύ αγγέλων και αρχαγγέλων, η Δυτική Εσωτερική Παράδοση εξηγεί ότι οι αρχάγγελοι είναι νοήμονες οντότητες με εξατομικευμένη συνείδηση.

ση. Συλλαμβάνουν και εκδηλώνουν τη Θεία Βούληση, ενώ οι αμέτρητες στρατίες των αγγέλων είναι επιφορτισμένες με την εκτέλεση των επιταγών τους. Αντίθετα με τους αρχαγγέλους που αναφέρονται ονομαστικά, οι άγγελοι δεν έχουν ατομικά ονόματα και αναφέρονται πάντοτε ως χορός, πλήθος, τάγμα ή στρατιά, γεγονός που υποδηλώνει τη συλλογική φύση της συνειδήσής τους. Στη Μεσαιωνική Μαγεία χρησιμοποιούσαν ατομικά ονόματα αγγέλων, αλλά χρειάζεται να είναι κανείς επιφυλακτικός για την εγκυρότητα όλων αυτών. Γενικότερα, τα αγγελικά όντα μπορούν να οριστούν ως συνειδητές κοσμικές δυνάμεις που η ανθρώπινη φαντασία τις ντύνει με ανθρωπομορφικά ενδύματα.

Η ιεραρχική οργάνωση που υποδηλώνεται από τους παραδοσιακούς τίτλους των Ταξιαρχών και των ταγμάτων, καθώς και η διαφορά συνειδησιακού τύπου, υπογραμμίζεται και από τη διάκριση των σφαιρών ύπαρξης αγγέλων και αρχαγγέλων της Καβαλιστικής διδασκαλίας, την οποία ακολουθεί και η Δυτική Παράδοση. Το πεδίο ύπαρξης των αρχαγγέλων ορίζεται ως

Κόσμος της Δημιουργίας, ως πεδίο εκδήλωσης των πανίσχυρων δημιουργικών δυνάμεων που διαμόρφωσαν και συντηρούν το Δημιουργημένο Κόσμο σύμφωνα με το Θεϊκό Σχέδιο, ενώ τα αγγελικά τάγματα κινούνται στον Κόσμο του Σχηματισμού ή της Διαμόρφωσης που μεσολαβεί μεταξύ του προηγούμενου και εκείνου της απτής ύλης.

Πρόκειται για ένα πεδίο κινητικότητας, ενέργειας και συγκεκριμενοποίησης των αφηρημένων πνευματικών ωθήσεων. Τα πεδία αυτά νοούνται ξεκομμένα το ένα από το άλλο, μα συνιπάρχουν και διαπερνούν το ένα το άλλο μέχρι το δικό μας, αυτό του υλικού κόσμου. Η διδασκαλία περί αγγέλων ήρθε και πάλι στο προσκήνιο από τον περίφημο μάγο και αστρολόγο Δρ. Τζων Ντι, ο

οποίος υπήρξε προσωπικός αστρολόγος της βασίλισσας Ελισάβετ της Αγγλίας. Αυτός, σε συνεργασία με τον Έντουαρντ Κέλι, που ήταν διάμεσο, λέγεται ότι πειραματίστηκε και ήρθε σε επαφή με αγγελικές οντότητες που του μετέδωσαν ολόκληρο σύστημα. Έτσι δημιουργήθηκε το αποκαλούμενο Ενωχικό «αλφάβητο» που θεωρείται η γλώσσα των αγγέλων:

ΟΦΑΝΙΜ ή ΤΡΟΧΟΙ. μέσω των οποίων, κατά τον Κορνήλιο Αγρίππα, ο Θεός διαμόρφωσε το Χάος.

ΑΡΑΛΙΜ ή ΘΡΟΝΟΙ. Μέσω αυτών των τρανών και πανίσχυρων αγγέλων ο Θεός έδωσε μορφή στο Υγρό Στοιχείο.

ΧΑΣΜΑΛΙΜ ή ΛΑΜΠΕΡΟΙ. Η ίδια πηγή αναφέρει πως μέσω αυτών ο Θεός διαμόρφωσε τις Εικόνες των Σωμάτων.

ΣΕΡΑΦΙΜ ή ΠΥΡΙΝΑ ΦΙΔΙΑ. Κατ' εντολή του Θεού σχημάτισαν τα στοιχεία (Πυρ, Αέρα, Γη, Ύδωρ).

ΜΑΛΑΧΙΜ ή ΒΑΣΙΛΕΙΣ, που διαμόρφωσαν τα Μέταλλα.

ΕΛΟΧΙΜ ή ΘΕΟΙ. Σύμφωνα πάντα με τον Κορνήλιο Αγρίππα, μέσω αυτών σχηματοποιήθηκε η Χλωρίδα.

ΜΠΕΝ ΕΛΟΧΙΜ ή ΥΙΟΙ ΤΩΝ ΘΕΩΝ. Μέσω αυτών δημιουργήθηκαν τα Ζώα.

ΧΕΡΟΥΒΙΜ ή ΙΣΧΥΡΟΙ. Σύμφωνα με τον Κορνήλιο Αγρίππα, μέσω αυτών δημιουργήθηκε η Ανθρωπότητα.

Οι Οικοδόμοι της Δημιουργίας

Παραδοσιακά, οι χοροί των αγγέλων χωρίζονται σε ομάδες ανάλογα με τις λειτουργίες τους. Στο πέραςμα των αιώνων έγιναν διάφορες κατατάξεις από τις οποίες η ακολούθη είναι η πιο συνηθισμένη: ΧΑΪΟΘ ΧΑ ΚΑΝΤΕΣ, τα Άγια Ζώντα Δημιουργήματα του Ιεζεκιήλ και της Αποκάλυψης, που στέκουν άγρυπνοι φύλακες μπροστά στο Θρόνο του Ύψιστου. Σύμφωνα με τον Κορνήλιο Αγρίππα, στο έργο του «Τρία Βιβλία περί Απόκρυφης Φιλοσοφίας», αυτοί κρατούν το δώρο της ζωής. Είναι φανερό ότι ο Αγρίππας ακολουθεί την εσωτερική παράδοση που διδάσκει ότι το Υπέρτατο Ον αποτυπώνει το Σχέδιο της Δημιουργίας στο Ανώτατο Αρχετυπικό πεδίο, από όπου το συλλαμβάνουν οι αρχάγγελοι και το προβάλλουν στις στρατιές των αγγέλων που δομούν «πέτρα την πέτρα» το ενεργειακό υπόστρωμα του υλικού κόσμου. Η ιδέα

της συμμετοχής στην εξέλιξη της Δημιουργίας, καθώς και η λειτουργία του μεσολαβητή μεταξύ του υλικού και των ανώτερων κόσμων, επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά. Αυθόρμητα έρχεται στον νου η κλίμακα του Ιακώβ με όλη τη λαμπρή κινητικότητα της.

Δημιουργία και Πτώση

Το ζήτημα της δημιουργίας των αγγέλων απασχόλησε αρκετά τους στοχαστές του μονοθεϊσμού. Η Γένεση δεν κάνει λόγο για δημιουργία των αγγέλων και η παράδοση τούς θέλει παρόντες στην εκπόνηση του Δημιουργικού Σχεδίου. Μήπως, λοιπόν, δημιουργήθηκαν σε μια εποχή πριν από τη Δημιουργία; Και αφού ο ΧΡΟΝΟΣ (όπως και ο ΤΟΠΟΣ) υφίσταται μόνο μέσα στο Δημιουργημένο Κόσμο, μπορούμε να υποθέσουμε μια δημιουργία προ-Δημιουργίας; Οι απόψεις διίστανται. Οι Έλληνες Πατέρες, όπως ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός, ο Δαμιασκηνός και ο Ιερώνυμος, θεωρούν ότι η δημιουργία των αγγέλων προηγείται εκείνης του υλικού κόσμου.

Ορισμένοι στοχαστές της Δύσης θέλουν τη δημιουργία των αγγέλων σε μια από τις πρώτες Ημέρες της Δημιουργίας (π.χ. την Ημέρα Δημιουργίας των Φωστήρων). Η εσωτερική παράδοση περιγράφει τις αγγελικές υπάρξεις ως μια προγενέστερη «ανθρωπότητα» με τη δική της, κι ωστόσο παράλληλη με τη δική μας, εξέλικτική πορεία. Η Βιβλική Παράδοση αναφέρει την εξέγερση και ακόλουθη Πτώση ενός τρίτου (1/3) των Ουράνιων ταγμάτων, γεγονός που συσχετίζεται άμεσα με την πτώση του ανθρώπου. Τούτη η Πτώση προηγείται της δημιουργίας του ανθρώπου και συχνά αναφέρεται ως αιτία της επακόλουθης δικής του πτώσης.

Σύμφωνα με το μύθο, ο κορυφαίος όλων των αγγελικών πλασμάτων θέλησε να μοιάσει στον Δημιουργό και εξεγέρθηκε εναντίον Του (επιθυμώντας άκαιρα να γίνει και ο Δημιουργός, σύμφωνα με τον Θωμά Ακινάτη, που αναγνωρίζει στους αγγέλους την ύπαρξη της ελεύθερης βούλησης αλλά και τη δυνατότητα της συνειδησιακής εξέλιξης). Μετά τη συντριβή του, έκπτωτος και απογυμνωμένος από το πρωταρχικό μεγαλείο του, επέλεξε να διαφθείρει τα αγαπημένα δημιουργήματα του Πατέρα του, προικισμένα και αυτά με το χάρισμα της ελεύθερης βούλησης.

Έχει ενδιαφέρον ότι ο μύθος θέλει ως μέσον διαφθοράς τον καρπό του Δένδρου της Γνώσης, υπονοώντας ίσως το άκαιρο της απόκτησής της. Υπάρχει και μια άλλη μεταφυσική εκδοχή για την Πτώση των Αγγέλων: Όταν το αρνητικό φως, που στις Γραφές ορίζεται ως σκότος, ενώθηκε με το ενεργητικό φως, πολλά από τα αγγελικά τάγματα παραπλανήθηκαν από την προσωρινή αναταραχή και συμπεραίνοντας ότι υπήρχε ανταγωνισμός μεταξύ των δύο, τάχθηκαν με το μέρος του πρώτου και ετοιμάστηκαν να εξεγερθούν κατά τον δεύτερο. Όταν η αναταραχή αποκαταστάθηκε με την εκδήλωση της Τέλειας Ενότητας του Θεού, τα περισσότερα τάγματα αναγνώρισαν το λάθος τους, αποποιήθηκαν τη μάχη και υποτάχθηκαν. Οι άγγελοι αυτοί, που μόνη τους πρόθεση ήταν η υπεράσπιση της ουράνιας λαμπρότητας και δομής, αποκαταστάθηκαν στην αρχική τους κατάσταση και επέστρεψαν στον παράδεισο. Κάποιοι άλλοι, όμως, επέμειναν στο λάθος τους και κήρυξαν πόλεμο, γεγονός που οδήγησε στη δημιουργία της κόλασης.

Η εκδοχή αυτή στηρίζεται σε μια ερμηνεία του στίχου 1.7 της Γένεσης: «Και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα, και διαχώρισεν ο Θεός ανάμεσον του ύδατος, ο ην υποκάτω του στερεώματος και ανάμεσον του ύδατος του επάνω στερεώματος», σύμφωνα με την οποία ο Θεός διαχώρισε τη δυσαρμονία που προκάλεσαν οι πρώτοι άγγελοι από εκείνη που δημιουργήσε η εξέγερση των δευτέρων. Η μάχη που προηγήθηκε της Πτώσης των εξεγερμένων αγγέλων είναι η απαρχή ενός διαρκούς πολέμου του καλού με το κακό, στον οποίο η ανθρωπότητα δεν μένει αμέτοχη.

Είναι γνωστός ο λαϊκός θρύλος που λέει πως κάθε άνθρωπος από την ώρα της γέννησής του, συνοδεύεται σε όλη του τη ζωή από δύο φύλακες-αγγέλους, έναν εκπρόσωπο του Φωτός στα δεξιά και έναν εκπρόσωπο του Σκότους στα αριστερά, που τον συμβουλεύουν και τον παροτρύνουν σε κάθε του βήμα. Σύμφωνα με τον ίδιο θρύλο, οι επιλογές του ατόμου ενισχύουν τον αντίστοιχο άγγελο, μέχρι που τελικά ο ισχυρότερος αφομοιώνει τον άλλον. Έτσι, η επικράτηση του καλού αλλά και η αποκατάσταση των εκπεσόντων είναι, κατά κάποιο τρόπο, και προσωπική υπόθεση κάθε ανθρώπου ξεχωριστά. Η ιδέα του προσωπικού φύλακα-αγγέλου είναι εξαιρετικά διαδεδομένη και βαθιά ριζωμένη στις καρδιές των ανθρώπων. Σύμφωνα με την εσωτερική παράδοση, τούτος ο φύλα-

κας-άγγελος δεν είναι άλλος από τον ηλιακό μας άγγελο, την ΨΥΧΗ καθενός μας, που συνεργάζεται με τις αγγελικές δυνάμεις πασχίζοντας να μας μεταδώσει τις ανώτερες πνευματικές ωθήσεις.

Άγγελοι και Μουσική

Η σχέση της ανθρώπινης ψυχής με τους αγγέλους, αλλά και η ιδιαίτερη δεξιοτεχνία των θείων υμνωδών στη μουσική, απεικονίζεται με ένα ξεχωριστό λιρισμό σε ένα Σουφικό ποίημα του 16ου-17ου αιώνα: Η ψυχή καθόταν ανάμεσα στους αγγέλους στα ριζά του Ουράνιου Θρόνου, δοξολογώντας μαζί τους το Απροσμέτρητο Μεγαλείο Του. Ο Θεός, έχοντας πλάσει το υλικό σώμα, διάλεξε εκείνη τη μακάρια στιγμή να το παρουσιάσει στην ψυχή και της ζήτησε να το φορέσει. Εκείνη αποστράφηκε μεμιάς το βαρύ πήλινο καλούπι και αρνήθηκε. Οι άγγελοι απόρησαν και σόπασαν.

Ο Θεός, με λόγια τρυφερά σαν υπομονετικός Πατέρας, προσπάθησε να πείσει την ψυχή να δοκιμάσει το καινούργιο της ένδυμα, μια εκείνη αρνήθηκε και πάλι. Ο Μεγαλοδύναμιος συνοφρυώθηκε. Πώς να πείσει το δημιουργημά Του, προικισμένο με τη δική του ελεύθερη βούληση να μπει στο άκαμπτο, δυσκίνητο σώμα; Τότε ο μεγάλος αρχάγγελος έπιασε την άρπα του και άρχισε να τραγουδάει. Η θεσπέσια φωνή του έπλαθε υπέροχες οπτασίες ενώ το στερέωμα παλλόταν στις νότες της μελωδίας του.

Αυθόριμητα οι άγγελοι έπιασαν το τραγούδι, υφαίνοντας με το αιθέριο νήμα του αρχαγγέλου μια λεπτεπίλεπτη δαντέλα. Η ψυχή, που είχε ζαρώσει σε μια γωνιά από το φόβο της Θεϊκής οργής, γλίστρησε σιγά-σιγά στο κέντρο της συγκέντρωσης και συνεπαρμένη από τη μουσική άρχισε να χορεύει εκστατικά όταν, στο αποκορύφωμα ακριβώς, ο μεγάλος αρχάγγελος σταμάτησε να παίζει. Πλησίασε την ψυχή και της ψιθύρισε πως αν ήθελε να αντιλαμβάνεται καλύτερα τις δονήσεις της υπέροχης μελωδίας, δεν είχε παρά να τρυπώσει για μια στιγμή στα σάρκινο ρούχο. Παραξалиσμένη από τη μέθη της έκστασης, εκείνη έτρεξε πρόθυμα και ενδύθηκε το σώμα για να μείνει από τότε παντοτινά δεμένη μαζί του. Μα κάθε φορά που ακούει μουσική, ξεχνά για λίγο τα δεσμά της και νοσταλγεί μελαγχολικά την ουράνια πατρίδα της!!!

(Πηγές: Περιοδικά ΑΒΑΤΟΝ, ΑΝΙΧΝΕΥΣΕΙΣ, ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ)

ΤΟ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ ADYAR

Θεόδωρος Κατσιφής
(Ομιλία στην εορτή της ημέρας του Adyar)

Γεννιέται σε μερικούς το ερώτημα αν έχει αξία, σήμερα, ένα σύστημα που γεννήθηκε πριν από 120 χρόνια μέσα σε ένα κόσμο που διπλασιάζει τις γνώσεις του κάθε τρία-τέσσερα χρόνια, σε έναν κόσμο που αντιμετωπίζει πρωτοφανή κοινωνικά και ηθικά προβλήματα, σε έναν κόσμο που συνεχώς απορρίπτει και υιοθετεί αξίες, σε έναν κόσμο που συνεχώς εξελίσσεται. Υπάρχει κάτι που μπορεί να στηρίξει και στους καιρούς μας το θεοσοφικό κίνημα, ή πέφτουν τούτο να λειτουργήσει δεινοσαυρικά, να απομονωθεί, να σβήσει;

Θα συμφωνούσατε ότι ένα κίνημα ζει όσο ζουν οι σκοποί του, οι στόχοι του. Και τούτο νομίζω ότι συμβαίνει με το δικό μας. Από τους τρεις βασικούς σκοπούς, οι δύο τελευταίοι είναι εκπαιδευτικοί για να μάθουμε. Ο πρώτος είναι ο κύριος, ο ενεργητικός σκοπός. Να πράττουμε. Και οι τρεις όμως ενέχουν τη διαχρονική ιδιότητα. Τόσο η συγκριτική μελέτη των εσωτερικών συστημάτων όσο και των απόκρυφων μυστηρίων της Φύσης, και ιδιαίτερα των ψυχικών δυνάμεων του ανθρώπου, αναμφισβήτητα έχουν διαχρονικές διαστάσεις. Αποδεικνύεται τούτο μεταξύ των άλλων από τη διαχρονική επιβίωση των θρησκειών, την ασάλευτη ανάγκη του ανθρώπου για πνευματικές και μεταφυσικές αναζητήσεις, και το πάντοτε λειτουργούν συνταίριασμα των θαυμαστών επινοήσεων του ανθρώπου με τις αναζητήσεις αυτές.

Το πιο σπουδαίο όμως, ο πρώτος σκοπός, ο σχηματισμός ενός πυρήνα παγκόσμιας αδελφότητας των ανθρώπων όχι μόνο εξακολουθεί να είναι ιερός για τον άνθρωπο, αλλά οι σημερινές συνθή-

κες στον πλανήτη διατρανώνουν επιτακτικά την ανάγκη του σε κάθε πνευματικά σκεπτόμενο άτομο. Απαιτείται όμως και μια άλλη βασική, αποφασιστική, θα λέγαμε, προϋπόθεση για την επιβίωση ενός συστήματος. Είναι αυτονόητο. Πέραν της διαχρονικότητας των σκοπών πρέπει να υπάρχουν και εκείνοι που θα πιστεύουν σε αυτούς. Που θα εμπνέονται και θα μπορούν να εμπνέουν και τους άλλους.

Αν θέλουμε λοιπόν το σύστημά μας να επιβιώσει, και αυτό γιατί έχουμε πεισθεί οι ίδιοι ότι πρέπει να επιβιώσει, έχουμε τεράστια ευθύνη έκαστος εξ ημών. Ευθύνη να το στηρίξουμε με την παρουσία μας και να το ενισχύσουμε με εκείνους που θα μας διαδεχθούν. Όμως, ας μη ξεχνάμε ότι και αυτό δεν αρκεί για την επιβίωση. Από μόνο του το πλήθος δεν αποδιώχνει την κατάρρευση των αξιών. Χρειάζεται και οι θιασώτες του να έχουν κάποια βασικά προσόντα τα οποία ουδέποτε να παραμελούν. Δεν μπορείς να κάνεις από κάθε ξύλο έναν Ερμή. Στο πνεύμα αυτό θα μου επιτρέψετε να παραθέσω μια ρήση του Λάο Τσε:

«Όταν το Ταό χάθηκε, εκδηλώθηκαν οι ιδιότητες του. Όταν χάθηκαν οι ιδιότητες του, εκδηλώθηκε η καλοσύνη. Όταν η καλοσύνη χάθηκε, εκδηλώθηκε η τιμότητα. Όταν η τιμότητα χάθηκε, εκδηλώθηκαν η ευπρέπεια και οι θρησκευτικές τελετές.»

Αντιστρέφοντας τη διαχρονική αυτή κληρονομιά της ανθρωπότητας που δείχνει το δρόμο για τη διαιώνιση των αξιών, θα μου δικαιολογήσετε την ασέβεια να διατυπώσω διαφορετικά το παραπάνω μήνυμα: Όταν η ευπρέπεια κατακτήθηκε, εκδηλώθηκε η τιμότητα. Όταν η τιμότητα κατακτήθηκε, εκδηλώθηκε η καλοσύνη. Όταν η καλοσύνη κατακτήθηκε, εκδηλώθηκαν οι ιδιότητες του Ταό. Όταν οι ιδιότητες του Ταό κατακτήθηκαν, εκδηλώθηκε το Ταό.

Φαίνεται έτσι το ανηφορικό μας μονοπάτι. Ας ξεκινήσουμε να το ανεβαίνουμε, γιατί είναι φανερό ότι και το πρώτο ακόμη σκαλοπάτι θέλει πάρα πολύ μεγάλο κόπο για να φθάσεις και να το ανέβεις. Ας διαλογισθούμε πάνω σε αυτά, ας βοηθήσουμε έκαστος όσο μπορεί και, όπως έγραφε ο Ν. Καζαντζάκης, όσο δεν μπορεί. Τότε θα είμαστε βέβαιοι ότι η λαχτάρα των ψυχών που γέννησαν το Αδύατ, δεν θα κατασιγάσει ποτέ μέσα στις ψυχές όλων εκείνων που σήμερα το διαχρονίζουν.

ΚΑΡΜΑ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ

Ricardo Lindeman

(Προέδρου της Θεοσοφικής Εταιρείας στη Βραζιλία,
Πολιτικού Μηχανικού με πτυχίο στη Φιλοσοφία,
Καθηγητή Αστρολογίας στο Πανεπιστήμιο Brasilia)

(Μέρος 2ον)

Από τη σκοπιά της Καρμικής Αστρολογίας κάθε άστρο είναι ένας δάσκαλος για κάποιο ιδιαίτερο μάθημά μας στο μυστήριο της ζωής. Κανείς άνθρωπος δεν φεύγει από το σχολείο δίχως να έχει μάθει έστω ελάχιστα πράγματα, ειδικά όμως θα πρέπει να γυρίσει πάλι στο ίδιο μάθημα. Δεν έχει σημασία αν μας αρέσει ένας δάσκαλος μόνο και έχουμε ήδη μάθει το δικό του μάθημα. Πρέπει να γυρίσουμε στο σχολείο ώστε να μάθουμε και τα υπόλοιπα μαθήματα. Στο «Φως στην Ατραπό» διαβάζουμε:

«Η νοημοσύνη είναι αμερόληπτη. Κανείς άνθρωπος δεν είναι εχθρός σου, κανείς δεν είναι φίλος σου. Όλοι είναι εξίσου δάσκαλοί σου. Ο εχθρός σου αποτελεί ένα μυστήριο που θα πρέπει να το λύσεις ακόμη και αν χρειαστεί αιώνες γ' αυτό. Διότι ο άνθρωπος πρέπει να κατανοηθεί.»

Το ίδιο ισχύει για τα ζώδια και τα άστρα. Υπό αυτή την έννοια, η πρώτη προϋπόθεση για να αναπτυχθεί μια καλύτερη ισορροπία στην προσωπικότητα, είναι να προσπαθήσει κανείς να κατανοήσει τις ιδιότητες του ζωδίου που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το γενέθλιο ζώδιό του, και που ποτέ δεν θα πρέπει να θεωρείται ως «εχθρικό». Αυτά τα δύο είναι συμπληρωματικά μεταξύ τους και θα αναπτυχθούν μέσα μας μόνο όταν τα κατανοήσουμε. Όσο καιρό συμπαθώ μόνο το δικό μου ζώδιο και τον κυβερνήτη του (πλανήτη), θα πρέπει να ενσαρκώνομαι συνεχώς επειδή δεν έχω ακόμη κατανοήσει το δράμα της ζωής. Ταυτίζομαι με τον ψευδαισθητικό εαυτό μου που δεν είναι παρά μια παροδική προσωπικότητα, ένα

αποκύημα της φαντασίας μου. Υποφέρω επειδή δεν γνωρίζω την ουσία μου, η οποία δεν περιορίζεται από τις παροδικές εικόνες αλλά είναι η ίδια η ελευθερία, παντοτινά παρούσα σαν διαιγής εγρήγορση.

Εκεί όπου βρίσκεται η προσοχή μας, εκεί βρίσκεται η καρδιά και το πνεύμα μας. Όταν το αιώνιο πνεύμα ταυτίζεται με την ψευδαίσθηση και την παροδικότητα, τότε υποφέρει επειδή χάνει την έμφυτη ελευθερία του και αδυνατεί να αποδεχθεί τους περιορισμούς του χρόνου, του χώρου, του διαχωρισμού και της μοναξιάς που όλα ανήκουν στο σώμα και όχι στο πνεύμα. Όταν το Πνεύμα, που είναι ελεύθερο και συμπαντικό, ταυτίζεται μέσω της ψυχής και του νου με ένα ζώδιο, και αρχίζει να το λατρεύει ως το καλύτερο όλων ή να το απεχθάνεται ως το χειρότερο, ανάλογα με τη διάθεση της στιγμής, τότε υποφέρει επειδή έχει χάσει την ελεύθερη, πλατιά συμπαντική προοπτική του την οποία κατείχε μέσω της κατανόησης της θεμελιώδους αρμονίας που κυριαρχεί σε κάθε σημείο του Σύμπαντος. Διότι στο βασίλειο του χρόνου, που στο πεδίο του πνεύματος ή της διαιγούς εγρήγορσης είναι μια στιγμιαία αντίληψη, κυβερνάται από τον Καρμικό Νόμο.

Αυτή η παρένθεση μας παρέχει μια πανοραμική άποψη της Ανατολικής φιλοσοφίας και της Καρμικής Αστρολογίας, και μπορεί να αποβεί χρήσιμη στην κατανόηση του Καρμικού Νόμου. Θα ρωτήσει κάποιος: «Υπάρχει πράγματι ελεύθερη θέληση;» Θα προσπαθήσω να διευκρινίσω το θέμα αυτό μέσω ενός παραδείγματος. Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος αποκοιμάται ενώ το πλοιάριό του πλέει στο καθοδικό ρεύμα ενός ποταμού, και αναρωτιέται κανείς αν θα πέσει ή όχι στον καταρράκτη που βρίσκεται εμπρός του. Ποια θα ήταν η πρόβλεψή μας σε αυτή την περίπτωση; Δεν θα ακουγόταν παράλογη μια υπόθεσή μας ότι πιθανόν να συμβεί ένα θαύμα έτσι ώστε το ρεύμα του ποταμού να αλλάξει κατεύθυνση προς τα άνω, ή ότι θα κάνει το πλοιάριο να υπερπηδήσει τον καταρράκτη; Θα πρέπει λοιπόν να προβλέψουμε ότι το άτομο αυτό θα πέσει στον καταρράκτη μαζί του;

Από αυστηρά επιστημονική σκοπιά μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι σύμφωνα με τον Πρώτο Νόμο της Κλασικής Μηχανικής, ή νόμο της αδράνειας, αν δεν συμβεί κάτι δραστικό που να αποτρέψει την πτώση, ο άνθρωπος αυτός θα πέσει στον καταρράκτη. Βέ-

βαια, υπάρχει πάντοτε η πιθανότητα να ξυπνήσει την τελευταία στιγμή από το βαθύ ύπνο του και να δράσει ασκώντας μια δύναμη (πχ χρησιμοποιώντας τα κουπιά) και να αλλάξει την κατεύθυνση πλεύσης του πλοιαρίου του! Σε μια τέτοια περίπτωση μπορούμε να δηλώσουμε επιστημονικά ότι εισήγαγε μια νέα δύναμη που έδρασε αποτρέποντας την πτώση. Δεν μπορεί όμως να προβλεφθεί το αποτέλεσμα μιας κίνησης του ανθρώπου, εκτός και αν είναι γνωστή η νέα δύναμη και η δράση της στο σύστημα. Εδώ μπορούμε να δούμε καθαρά τη σπουδαιότητα του Δεύτερου Νόμου του Νεύτωνα, ή νόμου της δύναμης ($F=ma$), που δηλώνει ότι η αλλαγή της κίνησης είναι ανάλογη της δύναμης που ασκείται, και ακολουθεί την κατεύθυνση της ορθής πορείας επί της οποίας ασκείται η δύναμη (Mathematical Principles of Natural Philosophy).

Ο Νεύτων χρησιμοποίησε τη λέξη «κίνηση» εννοώντας εκείνο που σήμερα αποκαλούμε κερτημένη ταχύτητα (ορμή), δηλαδή το προϊόν μάζας και ταχύτητας. Ο χρονικός παράγοντας εκφράζει την αλλαγή της κίνησης του Νεύτωνα, η οποία γίνεται προϊόν μάζας και επιτάχυνσης. Ειδικότερα, η επιτάχυνση είναι ανάλογη της δύναμης, η σταθερότητα της αναλογίας είναι η σωματική μάζα, που αποτελεί το μέτρο της αδράνειας (The New Encyclopedia Britannica). Με άλλα λόγια, υπάρχει πάντοτε η πιθανότητα μιας αλλαγής στην αδρανή κίνηση αλλά αυτή εξαρτάται από την εφαρμογή μιας άλλης δύναμης, ανάλογης με το μέτρο της μάζας του σώματος που κινείται. Επομένως, αν δεν υπάρξει κάποια νέα δύναμη, η Φύση ακολουθεί το νόμο της αδράνειας που γενικά είναι γνωστός ως νόμος της ελάχιστης αντίστασης.

Κατά παρόμοιο τρόπο μπορούμε να πούμε ότι είναι πιθανόν να αλλάξει το πεπρωμένο ή ώριμο κάρμα ενός ατόμου, αλλά μια τέτοια αλλαγή εξαρτάται από τη δύναμη της θέλησής του να εισάγει ένα νέο στοιχείο (νέα δύναμη) με βαθμό δράσης ανάλογο με την αδράνεια του συστήματός. Όταν τα αστρολογικά προγνωστικά επαληθεύονται, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν διαθέτει την απαραίτητη δύναμη της θέλησης. Είναι εκείνοι που αποκοιμούνται (όπως στο παράδειγμά μας) και στη συνέχεια ισχυρίζονται ότι ήταν θέλημα Θεού να πέσουν στον καταρράκτη. Ο Πλάτων (Πολιτεία) έγραψε με σοφία σχολιάζοντας την επιλογή του ίδιου του ανθρώπου ανάμεσα στους διαφο-

ρετικούς βίους, ή τα πεπρωμένα. Παρόμοια, ο C.W.Leadbeater έλεγε σχολιάζοντας την αστρολογία των αρχαίων Χαλδαίων:

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι Χαλδαίοι είχαν δίκιο όταν βεβαίω-
ωναν τη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης να τροποποιήσει το πε-
πρωμένο που καθορίστηκε από τον Καρμικό νόμο. Ο νόμος αυτός
μπορεί να οδηγήσει έναν άνθρωπο σε συγκεκριμένο περιβάλλον ή
υπό την επήρεια ορισμένων συνθηκών, αλλά δεν μπορεί ποτέ να
τον εξαναγκάσει να διαπράξει ένα έγκλημα, παρότι είναι πιθανό
να τον προκαλέσει τέτοια δεδομένα ώστε να απαιτείται μεγάλη δύ-
ναμη και αποφασιστικότητα εκ μέρους του ατόμου για να μην το
διαπράξει. Επομένως, φαίνεται ότι εκείνο που μπορεί να κάνει η
Αστρολογία είναι να προειδοποιήσει τον άνθρωπο για τις περιστά-
σεις υπό τις οποίες θα βρεθεί μια δεδομένη στιγμή ή χρονική περίο-
δο της ζωής του. Δεν θα μπορούσε θεωρητικά να προβλεφθεί με βε-
βαιότητα η δράση του ατόμου σε κάποια από αυτές τις περιστά-
σεις, παρότι αναγνωρίζουμε απόλυτα πόσο εύκολο είναι να μετα-
βληθεί μια πιθανότητα σε βεβαιότητα όταν πρόκειται για τον συνή-
θη άνθρωπο που έχει αδύναμη θέληση.»

(Man: Whence, How and Whither)

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω ως θεωρία, θα μπορού-
σαμε να παραθέσουμε χάριν συζήτησης κάποια ενδεικτικά στοι-
χεία από τους αστρολογικούς χάρτες διδύμων αδελφών και από τα
δύο φύλα. Η εξέταση χάρτη διδύμων αδελφών είναι πολύ σημαντι-
κή καθώς έτσι μπορεί να διαπιστωθεί η διαφορά της ψυχολογίας
τους ως διακριτά άτομα. Μπορούμε να παραθέσουμε πολλές τέ-
τοιες περιπτώσεις για λόγους στατιστικής, αλλά από τη σκοπιά της
επιστημονικής λογικής απλώς μια μόνο περίπτωση θα ήταν αρκε-
τή.

Μπορεί εύκολα να αποδειχθεί ότι η Αστρολογία δεν είναι κα-
θοριστική καθώς τα δίδυμα αδέρφια, που έχουν πρακτικά παρό-
μοιους χάρτες και βρίσκονται υπό τις ίδιες αστρικές επιρροές, κά-
νουν διαφορετικές επιλογές στη ζωή τους εισάγοντας νέες δυνά-
μεις στο όλο σύστημα με αποτέλεσμα να ζήσουν βίους με σημαντι-
κές διαφορές μεταξύ τους παρότι η μοίρα τους είχε προσφέρει πα-
ρόμοιες δυνατότητες και στους δύο. Το θέμα αυτής της εργασίας

όμως δεν είναι να αποδείξουμε την αποτελεσματικότητα της Αστρολογίας αλλά, απλώς, να προβάλλουμε την πιθανότητα της αλλαγής της μοίρας και των τάσεων που προκαλεί σε έναν άνθρωπο, και οφείλεται στις επιλογές μας ή εκείνο που αποκαλούμε «ελεύθερη θέληση».

Κατ' αναλογία λοιπόν με το Δεύτερο Νόμο του Νεύτωνα, η εισαγωγή μιας νέας δύναμης είναι δυνατόν να μετατρέψει την αδρανή κίνηση, ή την πιθανή και προβλέψιμη ροπή και εμφάνιση ορισμένων γεγονότων που μπορούμε να συγκρίνουμε με το πεπρωμένο, όπως συνήθως αποκαλείται, ή το «ώριμο κάρμα». Στο παράδειγμά μας, το πεπρωμένο του αποκοιμισμένου ατόμου είναι να καταλήξει στον καταρράκτη αλλά εκείνος μπορεί, ωστόσο, να το αλλάξει εισάγοντας μια νέα δύναμη ανάλογη με το μέγεθος του προβλήματος που αντιμετωπίζει. Υπάρχουν βέβαια περιπτώσεις κατά τις οποίες μπορεί κανείς πρακτικά απλώς να μειώσει το μέγεθος του προβλήματος. Στο θέμα αυτό η Α. Μπέζαντ έλεγε:

«Η προσπάθεια είναι πάντοτε μια σοφή πράξη. Αδιάφορο αν φαίνεται ανέλπιδη, μειώνει το βάρος που πέφτει επάνω σας. Κάθε προσπάθεια επιφέρει το αποτέλεσμά της και όσο σοφότεροι είστε τόσο καλύτερα μπορείτε να σκεφθείτε, να επιθυμήσετε και να πράξετε. Αν έτσι σκεφτείτε για το Κάρμα, αυτό ποτέ δεν θα σας παραλύσει αλλά πάντα θα σας εμπνέει. Λέτε: 'Υπάρχουν κάποια πράγματα στα οποία η μοίρα ντερισχύει'. Μερικές φορές μπορείτε να ξεγελάσετε τη μοίρα σας αν δεν καταφύγετε να την αντιμετωπίσετε κατά πρόσωπο. Όταν ο καπετάνιος σαλπάρει το πλοίο του με αντίθετους ανέμους, δεν μπορεί να αλλάξει την κατεύθυνσή τους. Μπορεί όμως να αλλάξει τα ιστία του πλοίου του διότι η πορεία του και η κατεύθυνσή της εξαρτάται από τη σχέση ανέμων και ιστίων.»

«Έτσι, με προσεκτική διευθέτηση, μπορείτε κάλλιστα να ταξιδέψετε με αντίθετους ανέμους και να φθάσετε στο λιμάνι σας αν και θα χρειαστεί να καταβάλλετε μεγαλύτερη προσπάθεια. Αυτό είναι μια παραβολή για το Κάρμα. Αν δεν μπορείτε να αλλάξετε τη μοίρα σας, αλλάξετε τον εαυτό σας, συναντηθείτε μαζί του από μια άλλη οπτική γωνία και θα ξεπεράσετε με επιτυχία εκείνα για τα οποία φαίνεται αναπόφευκτη η αποτυχία. Η επιδεξιότητα στη δράση είναι Γιόγκα, και αυτός είναι ένας τρόπος με τον οποίο ο σοφός

κυβερνά τα άστρα αντί να κυβερνάται από αυτά. Σε όλα τα πράγματα που είναι πραγματικά αναπόφευκτα, και απέναντι στα οποία δεν μπορείτε να αλλάξετε στάση, σε αυτά να κάνετε υπομονή. Διότι αυτά είναι πολύ λίγα. Όταν υπάρχει μια μοίρα τόσο ισχυρή ώστε το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να υποκλιθείτε εμπρός της και να υποταχθείτε σε αυτήν, ακόμη και τότε διδάσχεστε. Από αυτή τη μοίρα θα έχετε συλλέξει ένα άνθος σοφίας που, πιθανόν, ένας άλλος πιο εύκολος βίος δεν θα σας έδινε την ευκαιρία να το συλλέξετε. Έτσι λοιπόν βλέπουμε ότι σε κάθε περίπτωση που συναντούμε και κυριαρχούμε, ή ακόμη και σε κάθε ήττα μας, μπορούμε να συλλέξουμε ένα άνθος νίκης.»

(The Theosophical Life)

Συμπεραίνουμε επομένως ότι το κάρμα δεν είναι ασύμβατο με την ιδέα της ελεύθερης θέλησης, διότι από τις τωρινές επιλογές μας αρχίζουμε να διαμορφώνουμε ένα νέο πεπρωμένο για το μέλλον. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αφορούν ένα πολύ μακρινό μέλλον σε μια άλλη ενσάρκωση, διότι μπορεί να είναι και αύριο. Όλα εξαρτώνται από την ισχύ των δυνάμεων που έχουμε ήδη θέσει σε δράση στο παρελθόν, και την ισχύ της τωρινής θέλησής μας. Η Α. Μπέζαντ έλεγε σχετικά με αυτό:

«Εδώ έγκειται η επίλυση του παλαιού ζητήματος της αναγκαιότητας και της ελεύθερης θέλησης. Με την άσκηση της θέλησής του ο άνθρωπος μπορεί σταδιακά να διαμορφώσει τις αναγκαιότητες του εαυτού του. Ανάμεσα στα δύο άκρα βρίσκονται όλοι οι συνδυασμοί της ελεύθερης θέλησης και της αναγκαιότητας, που προκαλούν μέσα μας τις διαμάχες τις οποίες αντιλαμβανόμαστε.»

(Αρχαία Σοφία)

Φαίνεται λοιπόν ότι δεν υπάρχει πραγματική ασυμβατότητα μεταξύ Αστρολογίας, Κάρμα και Ελεύθερης Θέλησης όταν αυτές οι ιδέες κατανοηθούν βαθιά. Καθώς μπορούμε πάντοτε να αρνιπνίσουμε τις εσωτερικές δυνάμεις μας, κανείς αστρολόγος δεν θα έπρεπε να κάνει προβλέψεις για γεγονότα ως μη αναστρέψιμα. Πραγματικά, δεν γνωρίζουμε πόση δύναμη και ισχύς κρύβεται μέσα μας και συχνά εκπλήσσουμε τον ίδιο μας τον εαυτό όταν επιτυγχάνουμε σε δοκιμασίες που μέχρι πρότινος πιστεύαμε ότι ήταν

υπεράνω των δυνάμεών μας. Είναι προφανές ότι το να κάνει κάποιος την πρόβλεψη πως ο άνθρωπος θα καταλήξει σε έναν καταρράκτη (όπως στο παράδειγμά μας), δεν είναι ούτε εποικοδομητικό ούτε αληθινό. Μπορούμε να μιλήσουμε μόνο για πιθανότητες, δεδομένου ότι κάθε άτομο μπορεί να αφηνισθεί και να εισάγει νέες απρόβλεπτες δυνάμεις σε μια συγκεκριμένη περίσταση της ζωής του. Σοβαρές συνέπειες και μη αναγκαία οδύνη μπορεί να προκύψει αν γίνει πρόβλεψη για την ώρα του θανάτου ενός ατόμου. Για το θέμα αυτό ο C.W. Leadbeater είχε κάνει την παρακάτω σημαντική δήλωση:

«Φαίνεται πιθανό ότι στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, η ακριβής ώρα και ο τρόπος του θανάτου δεν αποκαλύπτεται εκ των προτέρων αλλά ούτε και κατά τη γέννηση του ατόμου. Οι αστρολόγοι λένε ότι σε πολλές περιπτώσεις δεν μπορούν πραγματικά να προβλέψουν το θάνατο ενός ατόμου εξετάζοντας το γενέθλιο χάρτη του. Λένε ότι σε μια ορισμένη περίοδο της ζωής τους οι καταστροφικές επιρροές μπορεί να είναι ενισχυμένες, και ότι πιθανόν το άτομο αυτό να πεθάνει. Ότι αν δεν συμβεί, τότε η ζωή του θα συνεχισθεί έως ότου σε μια άλλη περίσταση, εξίσου άσχημες όψεις εμφανιστούν εμπρός του κλπ. Είναι σαν αυτές οι αβεβαιότητες να αντιπροσωπεύουν σημεία του πεπρωμένου τα οποία είχαν παραμείνει ανοικτά για μελλοντικές αποφάσεις, οι οποίες εξαρτώνται αποκλειστικά από τις διενθετήσεις που εισάγει με τη δράση του ο ίδιος ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια του βίου του, και με τις οποίες εκείνος δημιουργεί τις δικές του ευκαιρίες ζωής.»

(Inner Life)

Από ηθική άποψη είναι σωστό να δώσουμε έμφαση στο γεγονός ότι η Αστρολογία θα έπρεπε να στρέφεται ιδιαίτερος εναντίον προβλέψεων για γεγονότα που θεωρούνται ως μη αναστρέψιμα, όπως η ώρα του θανάτου ενός ατόμου. Είναι σαφές σε εμένα ότι ένας αστρολόγος δεν θα έπρεπε να κάνει τέτοιου είδους προβλέψεις αλλά να παραθέτει, μάλλον, τις πιθανές σχετικές τάσεις και να θυμάται πάντοτε ότι για να αλλάξει κανείς τη μοίρα του είναι απαραίτητο να αφηνίσει πρώτα και να αλλάξει τον εαυτό του. Με άλλα λόγια, οι επιλογές που υποκινούνται από το υποσυνείδητό μας προσδιορίζουν, τελικά, τα κατά περίπτωση αποτελέσματα

που ερμηνεύονται ως αποκαλύψεις του ασυνείδητου υπό μια αντικειμενική και διδακτική μορφή. Το Κάρμα δεν υπάρχει για να μας αφανίσει αλλά για να μας διδάξει, διότι η ζωή είναι ένα μεγάλο σχολείο που απαιτεί οξύνοια και κατανόηση.

Η Αστρολογία θα μας ήταν πιο χρήσιμη αν, αντί προβλέψεων για μη αναστρέψιμα γεγονότα, αναζητούσαμε σε αυτήν ένα τρόπο να γνωρίσουμε τον εαυτό μας, να μεταμορφωθούμε και να απελευθερωθούμε. Η ηθική κάθε αστρολόγου θα έπρεπε να κυριαρχείται από την ταπεινότητα της παραδοχής ότι γνωρίζει μόνο τις πιθανότητες των γεγονότων, και ότι ο ίδιος δεν είναι σε θέση να προβλέψει πώς τελικά αυτές θα μπορούσαν να διαμορφωθούν καθώς άλλες δυνάμεις μπορεί να εισαχθούν και να μετατρέψουν το αποτέλεσμα. Αν αυτή η ηθική αρχή δεν γίνει σεβαστή, τότε η Αστρολογία δεν θα μπορέσει να παρουσιασθεί επιστημονικά αλλά μόνο δεισιδαιμονικά, προκαλώντας ίσως,μεγαλύτερο κακό από καλό στον άνθρωπο παραλύοντάς τον αντί να τον βοηθήσει να απαλλαγεί από τις ψευδαισθητικές οδύνες του, έτσι ώστε να ανακαλύψει την αληθινή δυναμική της οντότητάς του.

Αυτή θα έπρεπε να είναι η ουσιαστική αποστολή της Αστρολογίας.

(The Theosophist, Νοέμβριος 2006)

ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Από τις διδασκαλίες των Σούφι)

Shaikh Sharfuddin Maneri

Υπάρχουν τρεις κατηγορίες ανθρώπων:

- 1) Ο άνθρωπος των επιθυμιών
- 2) Ο αρχάριος που μόλις έχει αρχίσει το πνευματικό ταξίδι της επιστροφής
- 3) Ο προχωρημένος Γνώστης του Θεού.

Ο πρώτος δεν έχει καμία ανάμνηση του θανάτου του. Ή, αν ποτέ το θυμηθεί, θα καταληφθεί από πνεύμα οδύνης για την απώλεια των κοσμικών πραγμάτων και θα αρχίσει να παραπονιέται. Η ανάμνηση του θανάτου τον απομακρύνει από τον Θεό.

Ο δεύτερος ασκείται στην ανάμνηση του θανάτου έτσι ώστε να ζει με το φόβο του και να εκπληρώσει την επιστροφή με επιτυχία.

Ο τρίτος ουδέποτε λησμονεί το θάνατο και αυτό είναι η εγγύηση της ενότητάς του με τον Αγαπημένο. Ωστόσο, η ύψιστη κατάσταση της ανάπτυξης εμφανίζεται στην ψυχή που υποτάσσεται ολοκληρωτικά στον Κύριο, και αυτό υπερέχει κάθε άλλης επιλογής για ζωή ή θάνατο.

Όπως παρατήρησε ένας αγαπητός φίλος, η γήινη ζωή είναι μια κατάσταση ύπνου, η μετά το θάνατο ζωή είναι μια κατάσταση αφύπνισης, και ο ίδιος ο θάνατος αποτελεί ένα ενδιαμέσο στάδιο. Για τον συνήθη θνητό ο θάνατος είναι περισσότερο οδυνηρός από όσο μια σπαθιά ή μια τσεκουριά, ή αφαίρεση της σάρκας από το σώμα του.

Η ήρεμη αντιμετώπιση και η επανάληψη της ιερής προσευχής, αυτά είναι τα δέοντα για τον άνθρωπο την ώρα του θανάτου.

(Πηγή: Letters from a Sufi Teacher)

λομαι ἤδη τὸν λόγον... ὅς μοι φαίνεται εἰκότως
 ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν... τὸν βίον θαρρεῖν
 μέλλον ἀποθανεῖσθαι... ἐκεῖ μέγιστα οἴσε-
 σθαι ἰσχυρὰ... τὰυτ' οὐ-
 τοῦ λόγου... τοῦ λόγου...
 σαι... τοῦ λόγου...
 οὐ τοῦ λόγου... τοῦ λόγου...

Εἰκονὴ κειμένη ἀπὸ τοῦ βιβλίου Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Στοιχεῖα
 (Μέτλητος Μάρτιος 1987) ὑπόθεσις Ν. Ζαχαράκης-Ἀθῆναι
 Πύλη τοῦ Μουσείου τοῦ Πόλεως

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΒΕΙΡΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Δρ. Νικόλαος Χαρακάκος

(Καθηγητὴς Θεολογίας, διδάκτωρ Θεολογίας καὶ Φιλοσοφίας)

Ο Μυστικισμὸς ποὺ αναπτύχθηκε καὶ ἐγίνε κραταιὸς στὴν ἀρχαία Ελλάδα, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ ὕψιλό Απαγορευμένο Μελέτημα γιὰ τὴ μαθητεία στὴν Απόκρυφη Ἑσωτερικὴ Γνώση. Τὴ Μυ-

στική Εσωτερική Φιλοσοφία την έχουν αναγάγει σε Υπέρ-επιστήμη τα αρχαία Ελληνικά Μυστήρια. Αυτά έδωσαν τη Μύηση για την Αναζήτηση της Αλήθειας. Δική τους είναι η πρωτοκαθεδρία στην αποκρυπτογράφηση των μυστικών διδαγμάτων. Με τα αρχαία Ελληνικά Μυστήρια εγκαινιάζεται η Ατραπός της Έρευνας των Υπερβατικών Προτροπών. Φανερώνονται οι Μύστες, ιχνηλατείται η Αόρατη Πνευματική Ενέργεια που μας βυθίζει στα δροσερά πνευματικά ύδατα της Αγάπης και της Ενορατικής Γνώσης, που οδηγεί στην Άρρητη Επίγνωση. Ενόραση σημαίνει Γνώση. Τα Μυστήρια αυτή την ενορατική γνώση ασκούν στο έπακρο.

Στα αρχαία Ελληνικά Μυστήρια ανιχνεύουμε τη γόνιμη και εποικοδομητική διασύνδεση μεταξύ Φιλοσοφίας, Εσωτερισμού, Επιστήμης. Η υποκειμενική ιδεοκρατία του Πλάτωνος υπουστασιοποιείται ως μυστικιστικό πνευματικό άθλημα για μια ακμαία και ενεργή φιλοσοφική συνείδηση. Το απόκρυφο χρησιμεύει στο Μυστήριο ως πρόκληση για το πνεύμα να γνωρίσει την αποκάλυψη του Μυστικού. Να εισδύσει στο Μυστικό. Να το ιδιοποιηθεί. Να το εγκολπωθεί. Να το βιώσει. Στη βίωση του Μυστηρίου ενάσκειται η απώτατη ψυχική αγωγή. Αυτή την ενάσκηση διαπιστώνουμε στα Καβείρια Μυστήρια.

Πρόκειται για τα σπουδαιότερα αρχαία Ελληνικά Μυστήρια. Είναι τα αρχαιότερα Μυστήρια στην αρχαία Ελλάδα. Καβείρια και Ελευσίνια Μυστήρια, άλλωστε, θεωρούνται ότι έχουν την ίδια μυστηριακή σπουδαιότητα. Οι Κάβειροι, προς τιμή των οποίων γίνονταν τα εν λόγω Μυστήρια, θεωρούνταν «θεότητες» του πυρός. Η λατρεία τους μεταλαμβάνει και στον Κέλτικο Δριϋδισμό. Από την πλευρά της συγκριτικής θρησκευσιολογίας, οι Κάβειροι αντιστοιχούν στους Κουμάρας του Ινδουισμού. Οι Κουμάρας είναι τα τέσσερα ανώτατα όντα στη Μυστική Ιεραρχία. Συμβάλλουν στην εξέλιξη του εκλεκτού μέρους του ανθρώπινου γένους.

Η λατρεία των Καβείρων παρουσιάζεται αρχικά στη Σαμοθράκη. Η Σαμοθράκη ονομάζεται, λόγω των Καβείρων Μυστηρίων, ιερότατο νησί (Ζαθέη). Οι Κάβειροι στην αρχή ήταν δύο. Αργότερα έγιναν τέσσερις. Πολλοί ερευνητές τούς ταυτίζουν με τους Διόσκουρους. Σύμφωνα με την αττική διάλεκτο, οι Διόσκουροι (Διόσκοροι ή Διόσκωροι στη δωρική διάλεκτο) εκλαμβάνονται ως γιοι του Διός. Δηλαδή «θεοί» του φωτός. Άλλοτε και άλλου λατρεύονταν σαν «θεότητες» και άλλοτε ως ηρωικές μορφές. Από τα αρχαιότερα έτη η λατρεία τους άκμαζε στη Μεσσηνία και τη Λακωνία. Από εκεί διαδόθηκε σε όλη την Ελλάδα. Η μυθολογία μάς πληροφορεί ότι οι Διό-

σκουροι Κάστωρ και Πολυδεύκης θεωρούνται γιοι της Λήδας και του Διός (Paton, *De cultu Dioscurorum apud Graecos*, 1894), αδελφοί της Ελένης που γεννήθηκε από αυγό (Ορφικά Μυστήρια, Θεοσοφία). Και οι Διόσκουροι γεννήθηκαν από αυγό. Εκκολάφθηκαν από το αυγό της αρχέγονης μυστηριακής παράδοσης.

Κάβειροι, Διόσκουροι, Τυνδαρίδες είναι ονομασίες συγγεόμενες μεταξύ τους. Τυνδάρεως ονομαζόταν στη Λακωνία ο Ζευς. Η ηρωική μορφή του Τυνδάρεως χαρακτήριζε επίσης τον σύζυγο της Λήδας και βασιλιά της Λακωνίας. Γι' αυτό επικράτησε ο μύθος πως οι Διόσκουροι ήταν οι γιοι του Τυνδάρεως. Οι Ομηρικοί ύμνοι μιά διαφωτίζουν πώς γεννήθηκαν κάτω από τις κορυφές του Ταΰγετου. Προσφιλής διαμονή των Διόσκουρων εικάζεται πως είναι και η κοινόπολη Θεράπνη της Λακωνίας. Εκεί ήταν κάτω από τη γη κατά το ήμισυ του έτους. Το υπόλοιπο ήμισυ βρίσκονταν κοντά στον Δία επάνω στον Όλυμπο. Συμβολοποιούν το μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας φως. Τόσο ο Κάστωρ όσο και ο Πολυδεύκης θεωρούνται κρτίστοι ιππείς. Κυβερνούν λευκά άλογα. Ο Κάστωρ παριστάνεται και ως δρομέας. Ο Πολυδεύκης και ως κραταιός πυγμάχος. Γι' αυτό και επιμύοντο σαν «θεοί» σε αγώνες (ο Πίνδαρος τους ονομάζει «ευρυχώρου ταμίας Σπάρτας αγώνων»). Καθιέρωσαν την ένοπλο όρχηση. Χαρακτηρίζονταν από υποδειγματική ηθική ανωτερότητα, που επιδρούσε στην ηθικό-κοινωνική διάσταση της πολιτικής οργάνωσης. Έμαθαν στους Λακεδαιμόνιους την όρχηση των Καρυών της Λακωνίας.

Οι Διόσκουροι είχαν τις παρακάτω ηθικές αρετές που αποδίδονται και στους Κάβειρους: 1) Αξιέπαινη ανδρεία, 2) Βαθιά ευσέβεια, 3) Στρατηγικές ικανότητες, 4) Αδέκαστη δικαιοσύνη, 5) Επεξεργασμένο Μυστικισμό, 6) Υπερφυσικές δυνάμεις.

Εικάζεται ότι βοηθούσαν όποιον χρειαζόταν τη βοήθειά τους σε κάθε στιγμή. Διέσωζαν όσους κινδύνευαν στη θάλασσα επιφανόμενοι σαν αστέρια επάνω στα πλοία. Γι' αυτό οι Διόσκουροι ονομάζονταν τα ηλεκτρικά φώτα που πολλές φορές εμφανίζονταν στα πλοία τη νύκτα. Ονομάζονται επίσης πυρά του αγίου Έλμιου ή τελώνια. Όμως και οι Κάβειροι διέσωζαν τους ναυαγούς. Είχαν μυηθεί στα Μυστήρια της Σαμοθράκης. Έλαβαν μέρος στην αργοναυτική εκστρατεία και κάποτε διέσωσαν τους συμπλέοντες κατασιγάζοντας την τρικυμιώδη θάλασσα. Διατυπώνεται και η γνώμη του Bryand ότι όταν μιλάμε για Κάβειρους οφείλουμε να εννοούμε τον Νώε και τους τρεις γιους του, και ότι τα Καβείρια Μυστήρια αποτελούν μετά-

γενέστερη τροποποίηση της Λατρείας της Κιβωτού. Ενδιαφέρουσα διαθηρησκειακή επισήμανση.

Κατά τον Ακουσίλαο τον Αργείο, από την Κάβειρα και τον Ήφαιστο γεννήθηκε ο Κάσμιλος. Από τον Κάσμιλο έγιναν τρεις θυγατέρες Καβειρίδες και τρεις γιοι Κάβειροι. (Ακουσίλαου του Αργείου, Γενεαλογία, στο Muller, MH6, I, 100-104, IV 624). Άλλοι αρχαίοι συγγραφείς θεωρούν τους Κορύβαντες ή Κύρβαντες της Φρυγίας ταυτιζόμενους με τους Κάβειρους της Σαμοθράκης. Άλλες έρειννες θεωρούν Κάβειρους τους γιους της Ηλέκτρας και του Διός, Δάρδανο και Ιασίονα. Έλαβαν το όνομα Κάβειροι από το φρυγικό βουνό Κάβειρον, επάνω στο οποίο έμεναν. Κατ' ουσία τα Καβείρια Μυστήρια αποσκοπούσαν στην πραγματική γένεση του ανθρώπου. (Κων. Γ. Κουρτίδου, Τα Αρχαία Ελληνικά Μυστήρια, Αθήνα 1934). Πάντως, το κύριο περιεχόμενό τους ήταν η διαμόρφωση Κοσμογονίας βασιζόμενης στη γενεαλογία των Καβείρων. Παιδιά, γυναίκες, άνδρες μνούνταν στα παραπάνω Μυστήρια. Οι μνήσεις γίνονταν σε ορισμένη εποχή του έτους. Διαρκούσαν εννέα ημέρες. Κατά τη διάρκεια τους η φωτιά σβηνόταν σε όλη τη Σαμοθράκη. Ακολουθούσε η λήψη νέας φωτιάς από τη Δίηλο που θεωρούνταν ιερό νησί. Πριν από τη μύηση, ο υποψήφιος έπρεπε να εξομολογήσει τα αμαρτήματά του για την ψυχική κάθαρσή του.

Ο σχολιαστής του Ομήρου μάς πληροφορεί πως όταν άρχιζε η μύηση, ο υποψήφιος περνούσε μέσα στο σκοτάδι της νύκτας δάση και ποταμούς για να φθάσει στο «ιερό» κρατώντας στεφάνι από κλαδιά ελιάς, και έχοντας γύρω από τα νεφρά του πορφυρή ταινία. Η μύηση ήταν ολοκληρωτικά φαιλική. Ολοκληρωνόταν με την ανάσπαση του δολοφονημένου Κάβειρου και το χαρούμενο πανηγύρι που διαδεχόταν το πένθος και τη συνοφρύνση, όπως γινόταν και στα Μυστήρια του Ίακχου, του Άδωνι, του Όσιρι κλπ. Όταν ολοκληρωνόταν η μύηση, ο μνημένος τοποθετούταν επάνω σε θρόνο. Γύρω από αυτόν επιδίδονταν οι τελεστές σε χορό. Αυτή η τελετή ονομαζόταν θρονισμός. Στον μύστη προσφερόταν πορφυρή ταινία για την προφύλαξή του από τους κινδύνους. Στα Καβείρια Μυστήρια διαπιστώνουμε τη σκοποθετική αξία της μύησης για τη διαμόρφωση του ηθικού προσώπου στους μνούμενους.

Ο Πυθαγόρας οφείλει, σύμφωνα με τον Ιάμβλιχο, μεγάλο μέρος της Μυστικής Φιλοσοφίας του στη μύηση του στα Καβείρια Μυστήρια (Ιαμβλίκου, Περί του Πυθαγορικού Βίου). Τα Καβείρια σχετίζο-

νται με τα Ελευσίνια γιατί και στα δύο Μυστήρια λατρευόταν η Δημήτηρ ή Δήμητρα ως χθόνια «θεά» και ονομαζόταν Καβειρία (Ser. E. ●ouvaroff – Essai sur les Mysteres d' Eleusis, Paris 1816. Προβλ. του ιδίου, Ελευσίνια Μυστήρια – μετ. Ουρ. Τζεν, εκδ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, Αθήνα 1992). Επίσης, το ιερατείο των Καβείριων Μυστηρίων ήταν πολυπληθές όπως και αυτό των Ελευσινίων (Εικάζεται πως το ιερατείο των Καβείριων υφίσταται και στην εποχή μας ως ιερατείο της Σαμοθράκης). Στο ιερατείο των Καβείριων διακρίνονταν ο εξομολογητής «ιερέας» Κόης ή Κοίης, οι Ανακτοτελεστές, οι δικαστές «ιερείς», που αποφάσιζαν ποιοι και ποιες θα μνηθούν, η «ιέρεια» Λουτροφόρος που μεριμνούσε για την ψυχική κάθαρση των υποψηφίων.

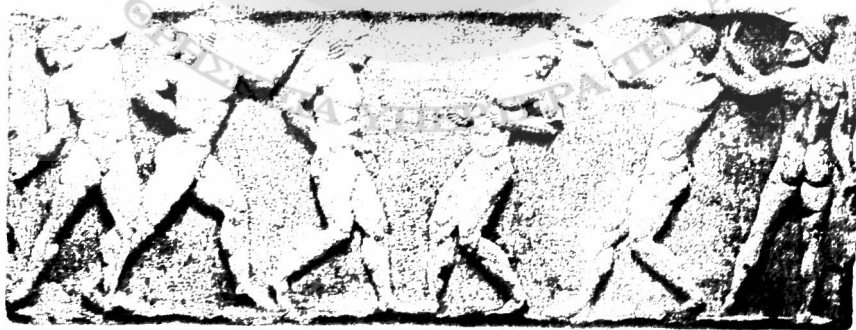
Πολλοί ερευνητές διεξέρχονται και τη σχέση των Καβείριων Μυστηρίων με τον Ορφέα (Ser. S. ●ouvaroff). Η φαλλική διάσταση των Καβείριων αποτελεί την πρωταρχή της εκστατικής μαγείας (Edw. Art. Waite, A New Encyclopedia of Freemasonry, τόμ. Α, Β, Λονδίνο). Μερικοί αρχαιολόγοι επιδιώκουν να θεωρήσουν τους Κάβειρους ως Φοίνικες. Αυθαιρετούν, όμως, γιατί εδράζονται μόνο στο σημιτικό όνομα Καβέρ (μεγάλος). Όταν όμως οι Έλληνες ονόμαζαν τους Κάβειρους «μεγάλους θεούς», δεν συνέχεαν αυτή την ονοματοδοσία με το σημιτικό Καβέρ (Bloch, Megaloi "theoi" στο Roschers, Mythologische Lexikon). Άλλωστε, η συνεκφορά «μεγάλοι θεοί» απαντάται και στη Μυθολογία Κιθούλου, στην οποία ιδιαίτερα έχει ενδιατρίψει ο κ. Γ. Γεώργιος Μπαλάνος, εστιάζοντας αυτή τη Μυθολογία στις παρεμφερείς προς το «μεγάλοι θεοί» συνεκφορές «πρεσβύτεροι θεοί» και «παλιοί θεοί». Μερικοί ερευνητές διατείνονται πως η λέξη Κάβειρος προέρχεται από το ρήμα κάπτω.

Τα Καβείρια λάμβαναν χώρα και στη Λήμνο. Το υφαιστειογενές του νησιού προξένησε τη συσχέτιση των Καβείρων με τον Ήφαιστο. Θεωρούνταν παιδιά του. Εγγυώντο την πλούσια καρποφορία των αιπελιών της Λήμνου. Για τη λατρεία των Καβείρων στη Λήμνο συγκεντρώνουμε πληροφορίες, λίγες αλλά αρκετά σαφείς από τον Λατίνο ποιητή Άκτιο στο έργο του «Φιλοκτήτης». Σαφέστερες πληροφορίες μας δίνει ο Φιλόστρατος (Φιλοστράτου, Ηρωικός 740). Στα Καβείρια της Σαμοθράκης, η Δήμητρα ονομαζόταν Αξίερος, ο Άδης Αξιώκερσος, η Περσεφόνη Αξιώκερσα, ο Εριμύς Κάσμιλος. Παριστανόταν ως ιθύφαλλος για να συμβολίζει την ευφορία. Το πρόθημα άξιος νοείται ως ιερός. Για τα άλλα συνθετικά δεν απαντάται έγκυρη

θεώρηση. Οι Ρωμαίοι ονόμαζαν τους Κάβειρους Penates (Γενέθλιοι «θεοί»). Τα Καβείρια Μυστήρια γίνονταν σε όλη την Ελλάδα, όχι όμως στην πληρότητά τους όπως στη Λήμινο και τη Σαμοθράκη. Προσέγγιζαν, πάντως, τη μυστηριακή ατμόσφαιρα της Λήμινου και της Σαμοθράκης τα Καβείρια της Θράκης, της Θάσου, της Ίμβρου, της Μικράς Ασίας, της Μακεδονίας (F. Lenormant, Cabiri, στο Daremberg Saglio, Dictionaire des Antiquites). Πριν από τον Βαλκανικό Πόλεμο ανακαλύφθηκε Καβείριον («Ιερόν») κοντά στη Θήβα. Σε αυτό υψίσταται ταύτιση του Κάβειρου με τον Διόνυσο. Κοντά στον Διόνυσο παριστάνεται ο Παις.

Στα Καβείρια Μυστήρια της Σαμοθράκης μνήθηκαν η Ολυμπιάς και ο σύζυγός της Φίλιππος ο Μακεδόνας. Το 86 π.Χ., επί Σύλλα, πειρατές σύλησαν τον πλουσιότατο ναό των Καβείρων. Πρέπει να σημειωθεί πως η Σαμοθράκη έχει τεράστια μυστική δύναμη. Στη βόρεια Σαμοθράκη, κοντά στην Παλαιόπολη, σώζονται τα ερείπια της αρχαίας πόλης στην οποία βρίσκεται και το Καβείριον. Αυτά ανασκάφηκαν αρχικά το 1874 από τους Αυστριακούς αρχαιολόγους Κόντσε και Χάουζερ από τη Βιέννη. Τα ερείπια αποτελούνται από δύο ναούς των Καβείρων του 4ου και 3ου αιώνα π.Χ., μία στοά στα δυτικά των ερειπίων και το Αρσινόειον προς βορρά, περιφερειακού κτιρίου αφιερωμένου από τον βασιλιά Αντίμαχο στην σύζυγό του Αρσινόη. Τα Καβείρια Μυστήρια δίνουν στη Σαμοθράκη το προσβάδισμα στην εδραίωση του αρχαίου Ελληνικού Μυστικισμού.

(Πηγές ελληνόγλωσσες και ξενόγλωσσες: βλ. παραθέσεις στο καίμενο)

Περὶ Ακρασίας

Γιατί όλα τούτα τα παινεῖς; Ο κάθε μεθυσιμένος εἶναι σε οργή κατώτερος και ἄδειος στο κεφάλι, κι ὅταν πιάσει τον ἄνθρωπο, τον τρικυμίζει ν' ακοῦει χωρὶς να θέλει, ἐκείνους τους ἀνθρώπους που με τη θέλησή του κατηγόρησε πιο πρώτα.

Σοφοκλέους

Δεν εἶναι ο μεθυσιμένος ἢ ο τρελός που τα 'χει τετρακόσια, ὅπως νομίζει, ἐνὼ γιὰ τους πολλοὺς τα 'χει χαμένα;

Σκληρίου

Το κρασί ὅσο κι ἡ φωτιά ἔχει μένος, κι ὅταν πιάσει τον ἄνθρωπο τρικυμίζει ὅπως το Λιβνικό το πέλαγος βορρᾶς ἢ νότος που φέρνει ἀπάνω ἀκόμα κι ὅσα εἶναι στο βυθό. Ἐτσι και το κρασί το μυαλό τα' ἀνθρώπου το τινάζει.

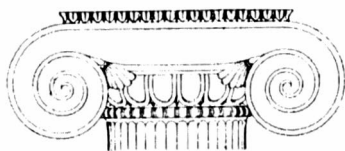
Ερατοσθένους

Το πολὺ ἀνέρωτο κρασί το μυαλό σηκώνει.

Δεν εἶναι το πολὺ κρασί που τα μυαλά σηκώνει ὅταν κανεῖς προσέξει, ἀλλὰ ἡ φύση αὐτοῦ που πίνει.

Μενάνδρου

(Πηγὴ: Ἀνθολόγιο Ἰωάννου Στοβαίου)

Η ΣΚΕΨΗ

(Θέματα της Άγκνι Γιόγκα)

Έλενα Ι. Ρέριχ

Η ψυχική ενέργεια είναι σαν τον μυθικό Πρωτέα με τις άπειρες μορφές του. Εκδηλώνεται με αμέτρητους τρόπους: ένστικτο, επιθυμία, συναίσθημα, όνειρο, όραμα, ραδιαισθησία, διαίσθηση, ενόραση, έμπνευση κλπ. Επίσης, ποικίλλει απεριορίστα από άτομο σε άτομο. Εντούτοις διέπεται από ορισμένους γενικούς νόμους, πχ: το δυναμικό της αυξάνει όταν αυτή συνειδητοποιείται. Η ψυχική ενέργεια είναι παν ό,τι έχουμε, παν ό,τι είμαστε. Το ποιόν της καθορίζει το ποιόν μας, άρα και το πεπρωμένο μας. Αλλά τι καθορίζει το ποιόν της ενέργειάς μας; Η σκέψη – η βασική, η ανώτερη λειτουργία της ψυχικής ενέργειας. «Όπως σκέπτεται κανείς στην καρδιά του έτσι και είναι». Είμαστε ό,τι σκεπτόμαστε. Η σκέψη λοιπόν είναι το κλειδί που θα ανοίξει τις πύλες του μέλλοντός μας, και όχι μόνο στο γήινο αλλά και στο αόρατο πεδίο. Η ουσία των σκέψεών μας είναι ο δημιουργός του παρόντος μας και θα είναι ο δημιουργός του μέλλοντός μας, αφού η σκέψη είναι ο κύριος καρυμνός παράγοντας. Είναι δημιουργός όπως και καταστροφείς. Έτσι, η σκέψη είναι η μεγαλύτερη συμπαντική δύναμη. «Ο Κόσμος είναι σκέψη».

Η διδασκαλία επισημαίνει διαρκώς την ανάγκη για καθαρή, πειθαρχημένη και δημιουργική σκέψη. Η άσκηση στην τέχνη του σκέπτεσθαι οδηγεί στην πειθαρχία της σκέψης και η πειθαρχία της σκέψης οδηγεί στην αγνότητά της, αλλά η αγνή καθαρή σκέψη ισοδυναμεί με δημιουργική σκέψη. Τι σημαίνει όμως «καθαρή» ή «αγνή» σκέψη; Σημαίνει απλώς τη σκέψη η οποία είναι απαλλαγμένη από προσωπική επιθυμία, δηλαδή από αστρική ύλη. Με άλλα λόγια, σημαίνει ικανότητα χρήσης του ανώτερου νου γιατί ο κατώτερος νους ή διάνοια είναι πάντα δεμένος με το στοιχείο της επιθυμίας (Kamamānas). Η διάνοια λοιπόν λειτουργεί με την τυπική (κατώτερη ή κοι-

νή) λογική η οποία είναι ασφαλής και αναγκαία για την επιβίωση. Ωστόσο στον πνευματικό δρόμο είναι αναγκαία και η υπέρβασή της – όχι η κατάργησή της αλλά η υπόταξή της στον ανώτερο νου.

Ο ανώτερος νους αποτελεί τη βάση της ανώτερης Τριάδας (atman-buddhi-manas, κατά την Ανατολική ορολογία), και συνιστά το στοιχείο της πνευματικότητας. Χωρίς πνευματικότητα, η Ατραπός είναι ανέφικτη όπως και η αθανασία, αφού το θάνατο τμήμα της ανθρώπινης οντότητας είναι η ανώτερη Τριάδα, η τριπλή έκφραση του «πνευματικού σπέρματος» ή μονάδας. «Ούτε η καλοσύνη μόνη ούτε η εξυπνάδα μόνη οδηγεί σε Εμάς. Χρειάζεται κάτι περισσότερο. Μπορεί να είναι κανείς ένας Αριστοτέλης ή ένας Βάκων κι όμως τα ρεύματά του να μη Μας ψθάνουν...». Αυτό το «περισσότερο» είναι πνευματικότητα, ή αφύπνιση του ανώτερου νου, ο οποίος είναι δεμένος με το Buddhi-ενόραση και με το Atman-Παγκόσμιο Νου. Ο ανώτερος λειτουργεί με καθαρή σκέψη, ασχολείται με τη φιλοσοφία, θρησκεία, επιστήμη, τέχνη, αντικείμενα τα οποία, στην υψηλή τους έκφραση είναι από τη φύση τους πέρα από προσωπικές επιθυμίες.

Όταν η κατώτερη διάνοια, ο «φονιάς του Πραγματικού» σιγήσει, τότε ανατέλλει ο ήλιος του ανώτερου ή Πνευματικού Κόσμου. «Η διανόηση αδυνατεί να αντιληφθεί την υπεροχή της πνευματικής ύπαρξης. Η διάνοια καλλιεργείται από φυσικά αίτια (εγκέφαλο) και τείνει σε φυσικά αποτελέσματα (υλική ευημερία) και μόνο.» (Επιστολές των Μαχάτμας). Η λειτουργία της πνευματικότητας διασφαλίζει τη διηνεκή Ύπαρξη ή αθανασία. «Το ζήτημα είναι όχι αν κάποιος είναι αρκετά καλός για να ζήσει, αλλά αν μπορεί να ζήσει σε ανώτερα επίπεδα ύπαρξης όπου τελικά πρέπει να εξελιχθεί η ανθρωπότητα. Έχει αποκτήσει την ικανότητα να ζήσει με το διαρκές τμήμα της φύσης του; Αν όχι, τότε έχει φθάσει στην άκρη του σχοινιού του». Έτσι, η ποιότητα της σκέψης καθορίζει τις δυνατότητες ενός αυτοσυνειδητού όντος. Η Άγκνι Γιόγκα είναι η επιστήμη του σκέπτεσθαι, και επομένως η επιστήμη του Είναι, αφού «ταυτόν εστί Τε νοείν και είναι» (Παρμενίδης).

(Επιλογή: Κρυσταλλία Ιωαννίδου)

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Νικόλαος Κορμανός

Η μουσική θίγει κατά πρώτον την έδρα όλων των αισθήσεων, το ΘΑΛΑΜΟ, που έτσι τονωμένος διεγείρει τον εγκέφαλο από όπου προέρχονται όλα τα αποτελέσματα τα σχετικά με τη σκέψη και τη λογική. Το σύμπαν συντίθεται από τον αριθμό, το βάρος και το μέτρο. Θα συναντήσουμε τον αριθμό στην ποσότητα των κραδασμών, το βάρος στο ύψος του – οξύ ή βραχύ – και το μέτρο στο διατιθέμενο χρόνο. Όμως οι ποιότητες της μουσικής πάνε μακρύτερα, και αν εμβαθύνετε περισσότερο σε αυτήν θα συναντήσετε τα επτά κλειδιά της γνώσης του μυστηρίου των Ιεροφαντών, που περιέχουν επτά διαλέκτους κλειδιά ή σημασίες που διακρίνονται σε σχέση με τα επτά μυστήρια της Φύσης, τα οποία περικλείουν καθένα και τον αντίστοιχο συμβολισμό του. Αυτά είναι: 1) Φυσική, 2) Αστρονομία, 3) Φιλολογία, 4) Φιλοσοφία, 5) Βιολογία, 6) Μυστικισμός και 7) Απόκρυφη Μαγεία.

1) Για τη Φυσική αρκεί να θυμηθείτε ότι ένας από τους κλάδους της πραγματεύεται την ακουστική, και άρα τον ήχο. Επομένως, ο ανώτερος άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει αυτή την πειθαρχία: Μαθηματικά και Μουσική που απαιτούν την ίδια ακρίβεια και εξάλειψη όλων των διαφόρων ιδεών εκτός από αυτά τα δύο. Στο πεδίο της γεωμετρίας κάθε μουσική γραφή αποτελείται από γεωμετρικά σχήματα. Θα συναντήσετε το σημείο στο σημείο, την ευθεία στην παύση του ημιτόνιου ή του ελάχιστου, τον κύκλο στο κεφάλι του σχήματος, το τετράγωνο στη δίσση, το τόξο στη διάρκεια, την καμπύλη στη σύνθεση, τη γωνία στον τονισμό της «ανιούσας» και «κατιούσας», ή παύλα που αποτελείται από δύο παράλληλες. Το κλειδί του ΦΑ είναι η παραβολή και το σημείο του πεντάλ είναι το αστεράκι.

2) Στην Αστρονομία οι νότες της κλίμακας αντιστοιχούν στους επτά πλανήτες, και έτσι έχουμε το ΝΤΟ στον Ήλιο, το ΡΕ στον Δία,

το ΜΙ στη Σελήνη, το ΦΑ στην Αφροδίτη, το ΣΟΛ στον Άρη, το ΛΑ στον Κρόνο και το ΣΙ στον Ερμή.

3) Για το τρίτο κλειδί, τη Φιλολογία, όλα τα μουσικά σύμβολα είναι μια συνέχεια από χαρακτήρες που αποτελούν τη γλώσσα της. Κάθε κράτος έχει τη γλώσσα του και τις διαλέκτους του. Παρόλα αυτά μουσικοί από διάφορες χώρες συγκεντρώνονται σε μια ορχήστρα γιατί η γραφή της μουσικής είναι διεθνής. Όλοι γνωρίζετε το μουσικό αλφάβητο. Αποτελείται από επτά ψηφία και μόνο με αυτά μπορείτε, με την τοποθέτησή τους στο πεντάγραμμο, να διαβάσετε όλη τη σειρά των ήχων που μπορεί να παράγει οποιοδήποτε μουσικό όργανο.

4) Το τέταρτο κλειδί, ή Φιλοσοφία. Γνωρίζετε ότι αυτή είναι η ανάλυση, το αποτέλεσμα και η πραγματοποίηση. Είναι ό,τι κάνουμε όλο το συγκρότημα των αρχών και των αιτιών που περιέχει αυτή η αγγελία. Είναι ήδη Φιλοσοφία.

5) Με τη Βιολογία ήδη αρχίζει να αποδεικνύεται η αξία των υπερήχων στην εξέλιξη των φυτών, και η αξία της μουσικής στο θεραπευτικό τομέα. Σας διαβεβαιώνω ότι αργότερα, η πνευματική και σωματική αρμονία θα επιτυγχάνεται με τη μουσική. Ο μουσικός ρυθμός προέρχεται από μια σύνθεση των ρυθμών της κοσμικής και σωματικής φύσης που ονομάζεται ΟΡΓΑΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ και είναι σταθερός και κανονικός. Η εξαιρετική θεραπευτική και μαγνητική αξία του ήχου, είτε παράγεται από απλή προφορά των λέξεων είτε όταν τραγουδιέται, είναι η υλοποίηση των επτά χρωμάτων του ηλιακού φάσματος.

6) Το έκτο κλειδί. Σας θυμίζω ότι σε όλες τις δοξασίες από αμνημόνευτους χρόνους, η μουσική παίρνει μέρος στα μυστικά τυπικά συμβάλλοντας στην ενοποίηση των αισθημάτων και στη σύγκέντρωση, μια και η μουσική μάς εναρμονίζει με τον κραδασμό του Σύμπαντος.

7) Το έβδομο κλειδί. Εδώ παρατηρούμε την παρουσία της αριθμολογίας στη μουσική. Έτσι, συναντάμε τη μονάδα στον ήχο, τη βάση της μουσικής, τη διττότητα στην παύλα και την κλείδα, που μας διασαφηνίζουν τη νότα σε ήχους «ελάσσονες» και «μειζονες». Κα την τριάδα στην ποιότητα του ήχου που είναι ένταση, ισχύς και κραδασμός. Στην «Αποκάλυψη» του Ιωάννη, κεφ. 14, παρ. 3, γράφει: «Και τραγουδούν νέα ωδή ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων, και ουδείς μπορούσε να μάθει την ωδή παρά μόνο οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι αγορασμένοι από τη γη». Σας σηκώνω μια άκρη του πέπλου. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι ο αριθμός των δονήσεων της νότας ΣΟΛ.

Ότι αναπνέει δονείται και δημιουργεί ήχο, γιατί κάθε κραδασμός είναι ήχος έστω και αν δεν γίνεται αντιληπτός από το φυσιολογικό αυτί μας. Υπάρχουν ήχοι εσωτερικοί και εξωτερικοί, υπάρχουν νότες που αν προσφερθούν σωστά προκαλούν ή σταματούν τη βροχή, σβήνουν την πυρκαγιά ή θεραπεύουν. Τα φωνητικά όργανα, μιλώντας εσωτερικά, είναι τα δημιουργικά όργανα του λόγου. Πολλοί γνωρίζετε την αξία διαφόρων γραμμιάτων που συνδυάζόμενα σε διαφορετικούς συνδυασμούς προκαλούν διάφορα αποτελέσματα στην ύλη. Τέτοια είναι το ΑΟΜ, το ΟΜ, το ΑΔΟΝΑΙ, το ΑΜΕΝ, το ΙΑΟ, όπως και τα εβδομήντα δύο ιερά ονόματα στην Καμπάλα είναι θεραπευτικά μάντρα. Καθένα έχει μια συμφωνία, όπως έλεγαν οι Έλληνες όταν σύγκριναν την ψυχή με μια λύρα που την κάνει να δονείται, μια και η αρμονία είναι το κλειδί που ανοίγει το δρόμο της αθανασίας.

ΟΙ ΒΟΥΔΕΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

Αλέξανδρος Μπουσουλέγκας

Στις χώρες όπου επικρατεί ο Βουδισμός, όπως στο Θιβέτ, στην Ταϊλάνδη, τη Βιρμανία, το Βιετνάμ, τη Σρι Λάνκα, την Ιαπωνία, την Κίνα, αλλά και μεταξύ των Ινδών Βουδιστών, ένα μίγμα μύθων και ιστορικών πηγών που χάνονται στα βάθη των αρχαίων παραδόσεων των λαών αυτών αναφέρονται σε Βούδες που περπάτησαν στη Γη πριν από τον Κύριο Γκαουτάμα Βούδα. Τρεις όμως είναι οι Βούδες που θεωρούνται από τους λαούς αυτούς ως οι «Βούδες των τριών Εποχών»:

- 1) Ο Κύριος Ντιπανκάρα ή Βαϊροκάνα, που είναι ο Βούδας του παρελθόντος
- 2) Ο Κύριος Γκαουτάμα ή Σακναμιούνι, που είναι ο Βούδας του παρόντος
- 3) Ο Κύριος Μαϊτρεγιά, που είναι ο Βούδας του μέλλοντος

Ως παρόν θεωρείται ο 25ος αιώνας π.Χ., όταν δηλαδή έζησε ο Γκαουτάμα Βούδας. Ανάλογα προσδιορίζονται το παρελθόν και το μέλλον.

Ντιπανκάρα ή Βαϊροκάνα: Το όνομα Ντιπανκάρα έχει ως ρίζα το *deera* που σημαίνει λύχνος ή λάμπα. Αυτός λατρεύτηκε περισσότερο στο παρελθόν και ήταν ο πρώτος από εικοσιπέντε Βούδες. Ήταν βασιλιάς με πρωτεύουσά του τη Ντιβαπάτι. Σε μια προηγούμενη «κάλπα» (δηλαδή Κοσμική Περίοδο) ο Κύριος Ντιπανκάρα ήταν ένας Βοδισάττβα στον ουρανό Τουσίτα. Εδώ η εξιστόρηση ακούγεται περισσότερο σαν ρομαντικός μύθος παρά σαν ιστορία: Όταν ήρθε ο καιρός για την κάθοδό Του, ο Ντιπανκάρα μπήκε στη μήτρα μιας από τις συζύγους του βασιλιά Αρχίστρα. Όταν πλησίαζαν οι ημέρες της γέννας, η βασίλισσα ζήτησε να πάει σε μια λίμνη

με λωτούς. Μόλις έφθασε σε εκείνο το σημείο, ένα νησί ξεπρόβαλε στο μέσον της λίμνης για να γεννηθεί εκεί ο πρώτος Βούδας. Κατά θαυμαστό τρόπο πολλά φωτεινά λυχνάρια υλοποιήθηκαν επάνω στο νησί. Πιστεύεται ότι ο Βούδας Ντιπανκάρα έζησε επάνω στη Γη για 100.000 χρόνια. Συνεχώς έβρισκε κάποιον που ήταν άξιος να ακούσει τη Θεία Αλήθεια. Κάποτε αποφάσισε να δώσει στον κόσμο μια νέα πίστη και προκάλεσε ένα θαύμα υλοποιώντας μια μεγάλη πόλη μέσα από το λυχνάρι του.

Όπως και οι άλλοι Βούδες, ο Ντιπανκάρα απεικονίζεται με κοντά βοστρυχώδη μαλλιά και με αυτιά με μακρούς λοβούς, ορισμένες φορές στο μέσο μιας τριάδας έχοντας στις δυο πλευρές του δύο Βοδισάττβα. Πολλά αγάλματα του Κυρίου Ντιπανκάρα έχουν βρεθεί στις σπηλιές του Γιουν-Κανγκ και Λουνγκ-μεν στην Κίνα. Ο Κύριος Ντιπανκάρα ή Βαϊροκάνα ήταν ο πρώτος από τους πέντε Έξοχους Βούδες. Ήταν ο πρόγονος των πέντε Ταταγκάτας. Εκείνος είναι η αμέτρητη φωτεινότητα που εκχέεται μέσα στους πέντε Ταταγκάτας και μας θυμίζει τα πέντε στοιχεία της κοσμολογίας. Ο Ήλιος συμβολίζει το φως και το φως είναι γνώση. Ο Βούδας Ντιπανκάρα αποθεώθηκε ως Αμιτάμπα και αργότερα ως Βαϊροκάνα.

Ένα μεγάλο μέρος των Ιαπώνων Βουδιστών λατρεύουν περισσότερο τον Βούδα Αμιτάμπα από όσο τον Γκαοντάμα Βούδα. Το όνομα Βαϊροκάνα εμφανίζεται επίσης ως το όνομα ενός Τσακραβάρτιν, μια προηγούμενη ενσάρκωση του Μαϊτρέγια. Απεικονίζεται ακόμη αντιπροσωπεύοντας το σώμα της αρχής, το Νταρμακάρια, το «ένδοξο πνευματικό σώμα», όπως υπάρχει μέσα στο σύνολο της φαινομενικής ύπαρξης. Συμβολίζει την ευσπλαχνία, την εξέλιξη και τη δυνατότητα του κόσμου για φωτίση. Κάθε ανθρώπινο ον έχει μια εγγενή δυνατότητα ή σπόρο που μπορεί να διατραφεί μέσα στη μήτρα της ευ-σπλαχνίας (μια κατασκευή του Σώματος της Χάριτος) για να επιτύχει τη φωτίση.

Σακναμούνι ή Γκαοντάμα Βούδας: Ο Σακναμούνι είναι ο ιστορικός Βούδας που είναι γνωστός και ως Κύριος Γκαοντάμα Βούδας, ο ιδρυτής του Βουδισμού. Γεννήθηκε στη βασιλική οικογένεια των Σάνκνα ως πρίγκιπας Σιντάρτα. Έζησε μεταξύ του 563-483 π.Χ. Λατρεύεται ως Ταταγκάτα, δηλαδή ένας που έχει φθάσει στην επίτευξη της Ουσίας της Αλήθειας. Επίσης ως ένας Τζίνα, δηλαδή ένας που έχει κατακτήσει τη φωτίση. Βούδας σημαίνει «Φωτίση». Βούδας εί-

ναι Εκείνος που έχει φθάσει στην επίτευξη της Φώτισης, μια καθ' όλα ηρωική επίτευξη. Έφθασε σε αυτή την κατάσταση στη Μποντγκάγια όπου κάθισε επί 49 ημέρες κάτω από το δένδρο Μπόντι. Εκεί σήμερα υπάρχει ο ιερός χώρος, ο Άγιος Κήπος, γύρω από το Ναό Μαχαμπόντι. Έδωσε την πρώτη ομιλία του στη Σάρνα. Αυτή η ομιλία έγινε γνωστή ως η Πρώτη Περιστροφή του Τροχού του Νόμου. Ο Βούδας κάθισε σε μια πέτρινη βάση και, κατά την παράδοση, δίπλα του στεκόταν ο Μπράχμα και ο Ίντρα. Το ακροατήριό Του ήταν οι πέντε πρώτοι Μαθητές Του. Οι Μεγάλοι Θεοί του Ινδουισμού, ο Μπράχμα και ο Ίντρα ήρθαν και στάθηκαν δίπλα στον Βούδα για να κάνει τη μεγάλη εκκίνηση, να δώσει την πρώτη Διδασκαλία!

Ο Νίκολας Ρέριχ, Ρώσος ζωγράφος, συγγραφέας, μυστικιστής και εξερευνητής, σύζυγος της Έλενας Ρέριχ που έγραψε τα βιβλία της Άγκνι Γιόγκα, περιόδευσε το 1927-28 στο Θιβέτ ψάχνοντας για τη μυθική πόλη του Κυβερνήτη της Γης, τη Σαμπάλλα. Σε ένα διάλογό του με έναν υψηλού αξιώματος Λάμα, αυτός του είπε: «Ο ένατος Αβατάρ του Θεού Βισνού ήταν ο Άγιος Βούδας, ένας τράνος Αβατάρ για τον οποίο προφήτευσε ο Βισνού πως θα είναι ο θρίαμβος της σοφίας και η καταστροφή των δαιμόνων και των αμαρτωλών από το ίδιο τους το κάρμα. Ο όγδοος Αβατάρ ήταν ο Κύριος Κρίσνα ενώ ο δέκατος, ο οποίος δεν έχει αποκαλυφθεί ακόμη, είναι ο μελλοντικός Μαϊτρέγια».

Ο Κύριος Γκαουτάμα Βούδας περιόδευσε κυρίως στο κρατίδιο Μπιχάρ της ΒΑ Ινδίας, διδάσκοντας επί 45 χρόνια. Πέρασε στη Νιρβάνα στο Κουσιναγκάρ, στο βόρειο τμήμα του Μπιχάρ κοντά στα σύνορα με το Νεπάλ. Η ζωή του είναι ένα παράδειγμα για να το ακολουθήσουν όλοι. Στην ατραπό της Μαχαγιάνα (του Μεγάλου Οχήματος), ο Βούδας είναι μια εκδήλωση της Αλήθειας και του Απόλυτου. Ο λόγος Του είναι η Αποκάλυψη της Αλήθειας. Ο Βούδας έχει έναν άπειρο αριθμό Αδελφών που είναι όλοι αντανакλάσεις της ίδιας Αλήθειας.

Αυτή όμως η αντίληψη έχει αλλάξει σε βάθος και ο Κύριος Γκαουτάμα θεωρείται μια εκδήλωση της αυτό-αποκάλυψης της Υπέρτατης Ύπαρξης. Μπορεί να ιδωθεί στα Ουράνια Πεδία. Τελικά, θεωρείται ως ο Υπέρτατος Βούδας. Όπως μας λέει ο Δαλάι Λάμα στις «Ουσιώδεις Διδασκαλίες», και τα δύο Οχήματα του Βουδισμού, το Μικρό Όχημα (Χιναγιάνα) και το Μεγάλο Όχημα (Μαχαγιάνα), όπως και οι τάντρες και οι σούτρες της Μαχαγιάνα, διδάσκουν το

δόγμα του μη εαυτού (Ανάτιμαν) ή της μη πραγματικότητας (Ναϊρά-
τιμαγια). Οι Βουδιστές διακρίνονται από τους μη Βουδιστές στην
πρακτική καταφεύγοντας στα τρία Πολύτιμα Πετράδια, και στη δογ-
ματική αποδεχόμενοι τις τέσσερις σφραγίδες που πιστοποιούν ότι το
δόγμα είναι ο Λόγος του Βούδα. Αυτές οι τέσσερις σφραγίδες είναι
οι εξής:

- 1) Όλα τα σύνθετα πράγματα είναι παροδικά
- 2) Η ουσία της σαμσαρικής ύπαρξης είναι δυστυχία
- 3) Όλα τα φαινόμενα (ντάρμα) είναι κενά και μη πραγματικά
- 4) Η Νιρβάνα είναι Ειρήνη

Αυτά δίδαξε ο Γκαουτάμα Βούδας. Γι' αυτό η μη πραγματικότητα
είναι αποδεκτή από όλους τους Βουδιστές. Όσον αφορά τη σημασία
της μη πραγματικότητας, οι τέσσερις φιλοσοφικές Βουδιστικές Σχο-
λές (Βαϊμπασικά, Σαουταντρίκα, Βιζναναβάντιν και Μαντυαμικά)
όλες αποδέχονται τη μη ύπαρξη της προσωπικότητας σαν μια αυτε-
παρκή πραγματική οντότητα. Ακόμη, για τη Σχολή Βιζναναβάντιν,
τα φαινόμενα είναι επίσης μη πραγματικά και, σύμφωνα με την άπο-
ψή της, δεν υπάρχει δυαδικότητα μεταξύ της αντιληπτικότητας και
του αντιληπτού. Όλα τα φαινόμενα έχουν τη φύση του νου.

Η πρόβλεψη του Γκαουτάμα Βούδα για τον Βούδα του μέλλοντος

«Και σ' εκείνες τις ημέρες αδελφοί Μον, θα παρουσιασθεί στον
κόσμο ένας Ανηψωθείς που θα φέρει το όνομα Μαϊτρέγια (ο Εγγενής
Κύριος), ένας Αρχάτ, ένας ΠΑΠΡΩΣ Φωτισμένος, Προικισμένος με
Σοφία και Δικαιοσύνη. Ένας Εντυχής, ένας Γνώστης τον Κόσμον, ο
Ασπύχοιτος Πνίσχος των ανθρώπων που πρέπει να εξημερωθούν,
ένας Διδάσκαλος αγγέλων και ανθρώπων, ένας Ανηψωθείς, ένας Βού-
δας όπως κι Εγώ. Αυτός, με τις εξαιρετικές Τον δυνάμεις θα πραγμα-
τώσει και θα κάνει γνωστό τον κόσμο και τους κόσμους των ντέβας
και των αγγέλων, με τους Μάρας τους, τους Μπρόχμας τους, το πλή-
θος των ερημιτών και των βραχμάνων, των αγγέλων όπως και των αν-
θρώπων, ακόμη όπως κι Εγώ κάνω τώρα. Αυτός θα διακηρύξει το
Πρότυπο, ωραίο στην αρχή του, ωραίο στο μέσον του και ωραίο έως
το τέλος του και μετέπειτα. Αυτός θα κάνει γνωστή την πλήρως τέλεια
Ζωή Δικαιοσύνης σε όλη της την καθαρότητα, και κατά το πνεύμα
και κατά το γράμμα, ακόμη όπως Εγώ κάνω τώρα. Αυτός θα οδηγή-
σει ένα Τάγμα Αδελφών που θα αριθμεί πολλές χιλιάδες, όπως κι Εγώ
τώρα οδηγώ ένα Τάγμα Αδελφών που αριθμεί λίγες εκατοντάδες.»

(Digha Nikaya)

Μαϊτρέγια, ο Βούδας του μέλλοντος: Συνδέεται με τον Ήλιο, με το θεό Μίθρα. Γύρω Του γεννήθηκαν οι λατρείες του φωτός. Αυτές αντιπροσωπεύονται από τον Αμιτάιπα, τον Βαϊροκάνα και τον Μαϊτρέγια. Ο Μαϊτρέγια είναι επίσης ένας από τους Βούδες των τριών Εποχών. Όπως είπαμε, ο Ντιπανκάρα είναι ο Βούδας του παρελθόντος, ο Γκαουτάμα είναι ο Βούδας του παρόντος και ο Μαϊτρέγια του μέλλοντος. Οι Βουδιστές πιστεύουν ότι περιμένει τον κατάλληλο χρόνο για να κατέλθει στη Γη. Αντιπροσωπεύει την ελπίδα του πολιτισμού που εκφράζει το αόρατο μέλλον διαμέσου του ορατού. Εκείνος φέρνει «τύχη αγαθή», δηλαδή ευτυχία. Η λατρεία Του ήταν δημοφιλής τους πρώτους μ. Χ. αιώνες. Οι αφοσιωμένοι σε Αυτόν ήλπιζαν να ξαναγεννηθούν στο παράδεισό Του. Η αντίληψη ότι Εκείνος είναι ο Μελλοντικός Βούδας, τους γέμιζε με την ελπίδα ότι όταν θα ξαναγεννηθούν θα απολυτρωθούν μέσω της Διδασκαλίας Του.

Ο Μαϊτρέγια είναι χρυσός στο χρώμα, είναι ειρηνικός και με λαμπρότητα. Είναι όρθιος ή κάθεται στη θέση «λαλίτα», δηλαδή με τα πόδια Του να κρέμονται από το κάθισμά Του. Είναι ο μόνος Βούδας που απεικονίζεται έτσι και συμβολίζει την ετοιμότητά Του να πατήσει στη Γη για να υπηρετήσει ξανά την ανθρωπότητα, και να αποκαταστήσει τη χαμένη αλήθεια σε όλη της την καθαρότητα. Ο ουρανός Του αποκαλείται Τουσίτα. Στο Θιβέτ απεικονίζεται επίσης ως Βοδισάττβα που κάθεται σε στάση βαδρασάνα φορώντας κορώνα και στολίδια σύμβολα. Συχνά απεικονίζεται επίσης με τους δυο φωτισμένους Μαθητές, τον Ασάνγκα και τον Βασουμπάντου. Ο Ασάνγκα υπήρξε καθηγητής στο πρώτο Βουδιστικό Πανεπιστήμιο στη Ναλάντα του Ινδικού Μπιχάρ ενώ ο νεότερος αδελφός του, ο Βασουμπάντου, ήταν ένας λόγιος της φιλοσοφίας.

Ο Μαϊτρέγια θεωρείται ότι είναι αφιερωμένος να υπηρετεί την ανθρωπότητα δημιουργώντας ένα καινούργιο κίμα πολιτισμού ή θρησκείας, είτε καθοδηγώντας και επισκιάζοντας ένα Αβατάρ, είτε ενσαρκούμενος ο ίδιος. Αναλυτικά σε αυτό το θέμα αναφέρθηκε η Δρ. Άννη Μπέζαντ στην ομιλία της στο Λονδίνο, το 1925, για τον ερχομό του Παγκόσμιου Διδασκάλου (βλ. ΙΛΙΣΟΣ, τεύχος 270). Ο Μαϊτρέγια ήταν ο Διδάσκαλος του Κρισναμούρτι, θέμα για το οποίο έγιναν τόσες συζητήσεις στο παρελθόν μέσα και έξω από τη Θεοσοφική Εταιρεία. Χωρίς αμφιβολία, όμως, ο Μαϊτρέγια είναι ο Παγκόσμιος Διδάσκαλος. Στην Ανατολή πολλές είναι οι προφητείες και οι δοξασίες για την εποχή της ενσάρκωσης του Μαϊτρέγια στη Γη. Οι ερμηνείες των γραφών, τόσο των Ινδουιστών όσο και των διάφορων Σχολών του Βουδισμού, συχνά δεν είναι σαφείς.

Μια Σχολή της Ιαπωνίας υπολογίζει 100.000 χρόνια μετά την ενσάρκωση του Γκαουτάμα Βούδα. Οι πιο συνηθισμένες ερμηνείες οδηγούν στα 2500 ή στα 5000 χρόνια μετά τον Γκαουτάμα Βούδα. Η σύνδεση επίσης με την ολοκλήρωση μιας μικρής Μανβαντάρα, δηλαδή ενός κύκλου 25.000 ετών, εκτός από την αλλαγή των 2300 ετών στο Ζωδιακό Κύκλο, δηλαδή από τους Ιχθύς στον Υδροχόο, μας φέρνει στις ημέρες που ακριβώς τώρα ζούμε. Για την Άννη Μπέζαντ ήταν πεποίθηση ότι αυτή είναι η περίοδος που ο Παγκόσμιος Διδάσκαλος θα ξαναέρθει.

Ο Γκαουτάμα Βούδας έλεγε: «Ω! Μοναχοί και σοφοί άνθρωποι. Όπως δοκιμάζουμε το χρυσό τρίβοντάς τον, κόβοντάς τον και τήκοντάς τον, έτσι να κρίνετε την ομιλία Μου. Και αν την αποδεχθείτε, ας μην το κάνετε αυτό μόνο από σεβασμό.»

Και ο Δαλάι Λάμα λέει: «Η σημασία αυτής της φράσης εξηγήθηκε καθαρά από τον Μαϊτρέγια στις Έσσερις Πεποιθήσεις στην Μαχαγιανασοντραλαμκάρα» (Στολίδι των Σούτρας της Μαχαρίνα, κεφλ. XVIII, 31-33):

• «Δεν πρέπει να έχουμε πεποίθηση στο πρόσωπο του διδασκάλου αλλά σε αυτά που διδάσκει»

• «Όσον αφορά τη διδασκαλία, δεν πρέπει να έχουμε πεποίθηση στην ομορφιά και τη γλυνύτητα των λόγων αλλά στη σημασία τους»

• «Όσον αφορά τη σημασία ή τις σημασίες μιας διδασκαλίας, δεν πρέπει να έχουμε πεποίθηση σε εκείνα που θα πρέπει να ερμηνευθούν. Η ερμηνεία είναι αναγκαία σε τρεις περιπτώσεις: Για να εξηγήσει μια εσωτερική διδασκαλία, για να δώσει μια διδασκαλία με τρόπο κατάλληλο για τον ακροατή, και για την ανασκευή μιας εξωτερικής διδασκαλίας. Γι' αυτό πρέπει να έχουμε πεποίθηση στην απ' ευθείας σημασία που δεν χρειάζεται να ερμηνευτεί.»

• «Όσον αφορά την οριστική σημασία, δεν πρέπει να έχουμε πεποίθηση σε μια δυνάδικη κατανόηση αλλά στη μη σύνλληπτη σοφία, την πραγμάτωση της κενότητας.»

Αυτή η αναφορά του Δαλάι Λάμα σε Σούτρας του Μαϊτρέγια, μπορεί να μας βάλει σε κάποιες σκέψεις. Βέβαια, η Άννη Μπέζαντ έλεγε ότι ο Μαϊτρέγια και άλλοι Διδάσκαλοι της Σοφίας, πράγμα που προηγουμένως είχε πει η Έλενα Π. Μπλαβάτσκι, διατηρούν ένα φυσικό σώμα στα Ιμαλάια και έχουν τη δυνατότητα να επικοινωνή-

νούν συγχρόνως τηλεπαθητικά με μαθητές Τους ανά τον κόσμο. Το ερώτημα που προκύπτει τώρα είναι ότι, αν ο Μαϊτρέγια συνεχίζει να διατηρεί ένα φυσικό σώμα επάνω στη Γη και να δίνει συγχρόνως τα μηνύματά του, τότε ερχόμαστε πολύ κοντά στη δυνατότητα της Παρουσίας Του, μια και βρισκόμαστε σήμερα στην αλλαγή του ζωδίου και στο κλείσιμο μιας Μανβαντάρα. Γιατί Εκείνος είναι ο μελλοντικός Βούδας, ο Αρχηγός της Ιεραρχίας των Διδασκάλων, ο Διδάσκαλος Διδασκάλων και Αγγέλων.

(Πηγές: Dr.Shashibala, "Buddhist Art, In Praise of the Divine", Roli Books, N.Delhi 2003 – Dalai Lama, "Essential Teachings", N. Atlantic books, Berkley, Ca.1995 – Νίκολας Ρέριχ, «Σαμπάλα», Αρχέτυπο 2003)

ΟΙ ΒΟΔΙΣΑΤΤΒΑ

Σεβάσμιος Τσόχαν Λάμα του Θιβέτ

Οι Θιβετιανοί Βουδιστές – εννοώ την τάξη των καλλιεργημένων Βουδιστών – δεν πιστεύουν στην επιστροφή των πνευμάτων των νεκρών ανθρώπων καθώς, εκτός από την περίπτωση που μια ψυχή εξαγνίζεται επί της γης ώστε να δημιουργήσει για τον εαυτό της την κατάσταση ενός Βοδισάττβα, που είναι ο ύψιστος βαθμός τελειότητας πριν από την κατάσταση ενός Περφωτισμένου Βούδα, ακόμη και οι άγιοι, υπό την κοινώς αποδεκτή έννοια του όρου, δεν θα μπορούσαν μετά το θάνατό τους να διδάξουν ή να ελέγξουν τους ζωντανούς.

Απορρίπτοντας τις θεωρίες περί δημιουργίας, Θεού, ψυχής και μελλοντικής ζωής για την προσωπικότητα του αποθανόντος, σύμφωνα με την έννοια που αποδίδεται σε αυτά από τους Χριστιανούς και τους πνευματιστές, πιστεύουν ότι ο άνθρωπος διαθέτει τέτοια δυναμική στη θέλησή του ώστε από αυτόν τον ίδιο εξαρτάται αν θα γίνει ένας Βοδισάττβα και αποκτήσει τη δύναμη να διευθετεί μόνος του τις μελλοντικές του υπάρξεις, είτε αυτές αφορούν μια υλική είτε μια ημι-υλική μορφή.

Επειδή χρειάζεται περισσότερο θάρρος για να αποδεχθεί κανείς την ύπαρξη από τη μη ύπαρξη, τη ζωή από το θάνατο, υπάρχουν εκείνοι ανάμεσα στους Βοδισάττβα και τους Lha – που είναι τόσο δισειρέτοι όπως το άνθος του γαλάξιου λωτού – οι οποίοι εθελοντικά απαρνούν την ευλογία να απολαύσουν την ολοκληρωτική απελευθέρωση, και έτσι παραμένουν ως ο προσωπικός εαυτός τους με ορατή ή αόρατη μορφή στα μάτια των θνητών, ώστε να διδάξουν και να βοηθήσουν τους αδύναμους αδελφούς τους.

Μερικοί από αυτούς παρατείνουν τη γήινη ζωή τους, αν και όχι σε υπερφυσικό βαθμό. Άλλοι γίνονται Διδάσκαλοι Dhyana-Chohans, μια ομάδα πλανητικών πνευμάτων ή «αργέλων» οι οποίοι, έχοντας

αποβεί, θα λέγαμε, φύλακες άγγελοι των ανθρώπων, αποτελούν τη μόνη από τις επτά τάξεις της ιεραρχίας των πνευμάτων του συστήματός μας (της Γης) που διατηρούν την προσωπικότητά τους. Αυτοί οι άγιοι Lha, αντί να δρέψουν τον καρπό των καλών τους πράξεων, θυσιάζονται στους αόρατους κόσμους όπως έκανε ο Κύριος Sang Gyas, ο Βούδας επί της Γης, και παραμένουν στην κατάσταση Ντεβαχάν που είναι ο κοντινότερος στη Γη κόσμος της μακαριότητας.

(Πηγή: *Tibetan Teachings, Lucifer, Οκτώβριος 1894*)

Εἰς Μνήμην

Δύο αγαπητοί αδελφοί μας, από τα παλαιότερα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρείας, αναχώρησαν για άλλους κόσμους.

Όπως πληροφορηθήκαμε τελευταία, η αδελφή Άσπα Κωστοβασίλη απεβίωσε κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Επί πολλά έτη η αδελφή Α. Κωστοβασίλη υπήρξε μέλος του Δ.Σ. της Θ.Ε., υπεύθυνη της δανειστικής βιβλιοθήκης μας και πρόεδρος της Στοάς ΑΛΚΥΩΝ. Τα δύο τελευταία χρόνια είχε αποσυρθεί στην κατοικία της και δεχόταν μόνο την επίσκεψη της οικογένειάς της.

Ο έτερος αδελφός μας, ο Κωνσταντίνος Γρηγοριάδης, κατέληξε τον περασμένο Φεβρουάριο ύστερα από αρκετό καιρό με προβλήματα υγείας. Υπήρξε επίσης μέλος του Δ.Σ. της Θ.Ε. και μέχρι την τελευταία στιγμή τακτικός συνεργάτης του περιοδικού μας.

Στις οικογένειες των αδελφών μας εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
Βουκουρεστίου 25, α' όροφος
Κωδ. 106 71, είναι ανοικτά
κάθε ημέρα από 10.30 - 1,
εκτός Σαββάτου και Κυρια-
κής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ

Παρακαλούμε όπως απο-
στέλλετε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Περιοδικό

« Ι Λ Ι Σ Ο Σ »

**ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,
106,71 Αθήνα.**

Επίσης αποστέλλετε με τρε-
πεζική επιταγή μόνο εις:

Θεοσοφική Εταιρεία, Βου-
κουρεστίου 25, 106 71, Αθήνα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαχόπουλος
Βόλος: Γ. Κουκουβίνος
Ηράκλειο: Μ. Λασηθιωτάκη
Ιωάννινα: Ελευθ. Τζομάκας
Κέρκυρα: Γεώργιος Αγιούς
Λαμία: Γ. Μουτάφης
Λάρισα: Ισ. Φελλούς
Πάτρα: Αθ. Ζαφειρόπουλος
Ρόδος: Αντ. Βεργωτής
Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης
Χαλκίδα: Δημ. Δημαρέλος
Χανιά: Εμμ. Νοδαράκης
Κύπρος:
Αθαν. Παπαδόπουλος
Γρ. Αυξεντίου 29
Μέγαρο Δίπα 456
Τ.Τ. 6021, Λάρνακα
Τηλ. 00357-24654511 (Οικίας)

Όλα τα άρθρα γνωστών συγγραφέων που δημοσιεύονται
στο περιοδικό Ιλισός φέρουν την ευθύνη των ιδίων για το
περιεχόμενό τους και δεν σχολιάζονται ούτε λογοκρίνονται
από την συντακτική επιτροπή του Ιλισού.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ **ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ:**

Στα Πόδια του Διδασκάλου - Κρισναμούρτι	5€
Η Εξέλιξη της Μορφής και της Ζωής - Άννη Μπέζαντ	10€
Προσέγγιση στην Πραγματικότητα - N. Sri Ram	8€
Οι Βαθύτερες Όψεις της Ζωής - N. Sri Ram.....	8€
Το Φως της Ασίας - Sir Edwin Arnold.....	16€
Οι Επτά Κοσμικές Ακτίνες - Ernest Wood.....	14€

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ ΤΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ **ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΕΡΓΑ**

Γιόγκα και Αποχρωτισμός - Έλενα Π. Μπλαβάτσκι

Μελέτη επί της Συνείδησης - Άννη Μπέζαντ

Η Ατραπός του Αποχρωτισμού - Α. Μπέζαντ, C.W. Leadbeater

Θεοί εν Εξορία - G. G. Van Der Leeuw

Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και
στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25.

T.T. 106 71

Τηλ. + Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Ονοματεπώνυμο.....Τηλέφωνο.....

Οδός.....Αριθμός.....Πόλη.....Τ.Κ.....

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

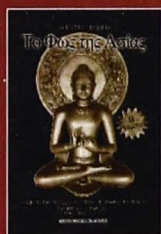
από τις Θεοσοφικές Εκδόσεις

C W. Leadbeater Σ' Εκείνους που Πενθούν

C W. Leadbeater Αόρατοι Βοηθοί (Πρώτη έκδοση στην Ελληνική γλώσσα)

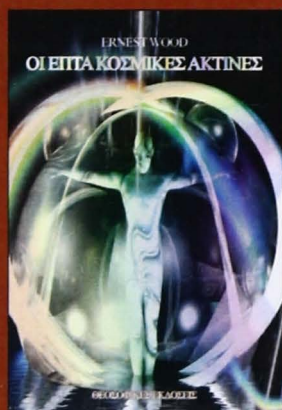
Sir Edwin Arnold Το Φως της Ασίας

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Αόρατοι Βοηθοί.....	16€
Σ' Εκείνους που Πενθούν.....	8€
Οι Επτά Κοσμικές Ακτίνες	16€
Το Φως της Ασίας.....	16€

Κυκλοφορεί
η πρώτη έκδοση στην Ελληνική γλώσσα
του έργου του Καθηγητή
ERNEST WOOD

«ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ»

- Τι είναι εκείνο που επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό την ιδιοσυγκρασία και τον προσανατολισμό της ζωής κάθε ατόμου, δίχως αυτό να προέρχεται απαραίτητα από κάποια οικογενειακή ή φυλετική κληρονομικότητα ή προδιάθεση;

- Ποιες είναι οι συμπαντικές ενέργειες που επιδρούν επάνω μας και μέσα μας, και οι οποίες χαρακτηρίζουν και κατευθύνουν την πορεία της ζωής μας;

- Τι είναι εκείνο που «ομαδοποιεί» κατά κάποιο τρόπο σε διαφορετικές κατηγορίες τους ανθρώπους αλλά και τα ζώα, τα φυτά, τα ορυκτά, χρώματα, ήχους και πλανήτες, όπως αναφέρεται σε ορισμένα βιβλία;

- Από πού προέρχονται οι δυνάμεις που θαρρείς ότι διαφοροποιούν τα πράγματα μεταξύ τους και τα ωθούν σε έναν παράξενο βαθμό συγγένειας διαφορετικής για κάθε «ομάδα»;

Στο παραπάνω βιβλίο του ο συγγραφέας, δίνει απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά αντλώντας από τη θεοσοφική διδασκαλία έτσι όπως την παρέδωσε η Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ, την οποία συνδυάζει με την Ινδουιστική θρησκεία.

ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ